Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 243. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, DECEMBER 11, 1976 No. 243. VOL. LXXXIII

НОВООБРАНА ЕКЗЕКУТИВА УККА ВІДБУЛА ПЕРШЕ ЗАСІДАННЯ

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В суботу, 4-го грудня 1976 р., перед зборами Крайової Ради УККА, Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки відбула перше по-конґресове засідання, в якому взяло участь 17 членів. Засіданням, яке відбулося в приміщеннях Централі УККА в Ню Йорку, проводили на переміну Володимир Мазур та о. шамб. Мирослав Харина, заступники президента УККА. Секретарював ред. Ігнат Білинський.

Звіти членів Екзекутиви УККА

Президент УККА проф. д-р Лев Е. Добрянський у своєму довшому звіті порушив ряд справ, що відносяться до діяльности УККА на терені Вашінґтону, як теж у загально-крайовому маштабі. Він вислав в імені УККА понад 60 ґратуляційних листів і телеграм до тих американських сенаторів і конґресменів, які були обрані чи переобрані в останніх виборах та які ставляться прихильно до української справи.

Він допомагав у редаґуванні і виданні двох офіційних документів Конґресу про релігійне переслідування в СССР та про значення поневолених націй. Зв'язки зі штабом новообраного президента Джіммі Картера налагоджуються, і щойно будуччина покаже куди піде американська закордонна політика. Проф. Добрянський далі говорив про конечність відкриття Українського Інформаційного Центру у Вашінґтоні, на що УККА повинен звернути головну увагу. УККА продовжуватиме енерґійну діяльність в обороні українських в'язнів та людських прав в Україні і СССР, в тому напрямі УККА буде стежити за приміненням постанов Гельсінкського договору в СССР. Справа відзначування річниці Української Державности в Конґресі ЗСА та по наших громадах має велике виховне і пропаґандивне значення. Він теж підніс справу проф. Олега С. Підгайного, якого усунено з одного американського університету на півдні ЗСА за „український націоналізм", і твердив, що УККА повинен цю справу розглянути та зайняти відповідне становище.

Адміністративний директор мґр Іван Базарко склав обширний звіт про XII Конґрес, підчеркуючи, що опозиційні критики добачують у цьому Конґресі тільки самі неґативи, а забувають або не хочуть бачити позитивів. Він твердив, що до позитивних аспектів Конґресу треба зарахувати такі факти, як 800 делеґатів і гостей, що взяли участь в Конґресі; виступ перший раз в історії українського поселення Віцепрезидента Америки, як теж ряд високих представників Конґресу, представників етнічних організацій та розголос в американській пресі.

Мґр І. Базарко також від-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Картер одержав два пляни щодо зменшення податків і боротьби з безробіттям

Вашінґтон. — У четвер, 9 грудня, новообраний президент Джіммі Картер одержав два дуже подібні пляни для поборювання залишків економічної рецесії шляхом зменшення податків і створення програм масових публічних затруднень від 15-ох голів найбільших американських корпорацій та від груп його економічних дорадників. Видатні бизнесмени представили плян, який коштував би федеральному урядові 23 біль. дол. бо зменшилися б податкові прибутки від індивідуальних платників і корпорацій, а плян дорадників Картера коштував би 20 більйонів долярів. Дж. Картер заявив, що приймає ці пляни під розгляд, але не зобов'язався, що введе в життя один, чи другий, додаючи, що старатиметься, щоб кошти поборювання залишків рецесії були менші, ніж передбачують оба пляни.

Того самого дня Джіммі Картер відбув нараду з вісьмома губернаторами північносхідніх стейтів, між ними, нюйоркським Гю Кері, нюджерським Бренданом Бирном, коннектикатським Еллою Грассо, під час якої губернатори представили плян створення спеціяльної аґенції для економічного розвитку тієї частини ЗСА, як рівнож плян в справі надання податкових пільг для приватних фірм, які інвестували б капітал у ті місцевості, де рівень безробіття дуже високий.

В четвер новообраний президент Картер рівнож відбув наради з Кларком Кліфордом, колишнім секретарем оборони за президентури Линдена Б. Джонсона, який після наради заявив кореспондентам, що Картер „дуже хоче знайти ключ для порозуміння із СССР".

НАТО ВІДКИНУЛО ПРОПОЗИЦІЮ ВАРШАВСЬКОГО ПАКТУ

Державний секретар Генрі Кіссінджер (стоїть) вітає британського міністра закордонних справ Антоні Кросланда перед нарадами НАТО.

Брюссель, Бельгія. — Міністри закордонних справ Північно - Атлантійського Пакту, які відбувають тут свою річну конференцію з участю численної американської делеґації, яку очолює державний секретар Генрі Кіссінджер і в якій бере участь секретар оборони ЗСА Доналд Румсфелд, відкинули в четвер, 9-го грудня ц. р. пропозицію Варшавського Пакту, щоб держави відмовилися вживати першими атомову зброю у воєнному конфлікті і щоб не поширювали членства військових договорів. Державний секретар Кіссінджер інформував представ. НАТО про небезпеку такої пропозиції для Заходу, бо у випадку совєтської атаки західні держави знайшлися б у виїмково трудній ситуації і не могли б боронитися доступною їм атомовою зброєю. Помимо того, що Кіссінджер виголошував свою промову за закритими дверима, дещо продісталося до кореспондентів, які твердять, що реакція міністрів закордонних справ до пропозиції Варшавського Пакту була наскрізь неґативна. Наприклад, міністер закордонних справ Великобританії Антоні Кронланд назвав пропозицію „звичайним пропаґандивним обманом". Менш - більш у такому змислі висловився також міністер Західної Німеччини Ганс - Дітріх Геншер. Відкинувши пропозицію про замкнення дверей для нового членства, західні держави тим самим готові розглядати приступлення Еспанії до НАТО, але деякі держави дораджували зачекати, аж Еспанія перейде на демократичну систему правління. Загально стверджують, що цьогорічний мітинг НАТО був найбільш конструктивний і проходив в дусі братерства і відповідальности за долю Европи і цілої західньої цивілізації. Майже усі держави були згідні в тому, що у зв'язку із зростом совєтської військової сили, Европа мусить зміцнити свою оборону і призначити на ту ціль більше фінансових засобів. Велике відпруження наступило тоді, коли Генрі Кіссінджер зачитав персональне звернення новообраного президента ЗСА Джіммі Картера, в якому, між іншим, говориться, що нова Адміністрація приділить максимум уваги оборонним справам, в тому числі і НАТО.

НІНА КАРАВАНСЬКА ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В ОБОРОНІ НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — За кордон продістався поширюваний в СССР новий самвидавний документ, а саме звернення Ніни Строкатої-Караванської до Дитячого Фонду Об'єднаних Націй (ЮНІСЕФ), в якому вона протестує проти того, що Надії Світличній та її синові Яремі власті СССР відмовляють права поселитися у Києві, і просить Об'єднані Нації про допомогу. Передаємо повний текст звернення Ніни Строкатої.

Вельмишановні члени Комітету!

Я звертаюся до Вас у час, коли діти страждають від того, що їхніх батьків дискримінують.

16 вересня ц. р. я писала до Вас про долю і сім'ю москвича Петра Старчика. Сьогодні я хочу звернути Вашу увагу на долю українки Надії Світличної (її адреса — Київ 87. вул. Уманська ч. 35, кв. 20).

Світлична — український філолог, мати дворічного сина, що його вона виховувала без батька. У час чергових політичних репресій 1972 року, її засудили на чотири роки позбавлення волі в таборі суворого режиму, а її сина, без згоди матері, примістили в дитячому домі. Свого часу міжнародна громадськість була інформована про долю Надії Світличної як в'язня переслідуваного за переконання.

У травні ц. р. закінчився строк покарання Надії Світличної та її сина. Але, опинившись поза межами таборових огорож, Надія не здобула свободи.

„Постанова про паспорти", що обов'язує в Совєтському Союзі (затверджена Радою Міністрів СССР з 28 серпня 1974) і Правила прописки, що є опрацьовані згідно з тією Постановою, дозволяють особам, що були позбавлені волі, повернутися до попереднього місця замешкання, себто до батьків, подруг та родичів, незалежно від розмірів житлової площі тих, що приймають в'язня. А поселюватися на будь-якій житловій площі в Совєтському Союзі можна при умові виконання адміністративного акту, що називається пропискою. Прописку переводять органи міліції, байдуже, чи йдеться про тимчасове, чи постійне місце замешкання (система Міністерства Внутрішніх Справ).

А ось, починаючи від місяця травня по сьогодні, чи-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Кращі перспективи затруднення для випускників університетів

Чікаго. — Адміністрації найбільших університетів і коледжів ЗСА твердять, що студенти, які закінчать студії в 1977-му році, матимуть кращі перспективи на затруднення, ніж мали випускники протягом двох минулих років. Найкращі вигляди на одержання праці матимуть інженери, книговоди і спеціялісти в ділянці бизнесової адміністрації. Натомість для тих, які покінчать гуманістичні науки, зокрема вчителів, далі буде досить тяжко знайти затруднення.

Майор Степан Олійник в Генеральному Штабі Армії ЗСА відзначений за плянування

Генерал-майор Сифин ґратулює майорові Олійникові (справа) після вручення медалі під час спеціяльної церемонії в Пентаґоні.

Вашінґтон (Н. Н.). — 22 листопада ц. р. майор Степан Олійник, старшина Армії ЗСА, був нагороджений медалею за його вклад в плянування спеціяльних операцій. Майор Олійник вже п'ятий рік відбуває службу при Генеральному Штабі Армії ЗСА в Пентаґоні. В 1971 році він закінчив з успіхом однорічний вишкіл в Академії генерального штабу і команди в Левенворті, Канзас. Недовго після цього, він був приписаний до Генерального Штабу Армії ЗСА. Після закону, старшинам Армії ЗСА дозволено служити при Генеральному штабі максимум чотири роки. А у виїмкових випадках, цей термін може бути продовжений на один додатковий рік. Майор Олійник, закінчивши чотири роки служби при Генеральному штабі в серпні ц. р., одержав від Секретаря Армії спеціяльне продовження терміну служби на додатковий рік.

Майор Олійник (він рівнож має ранґу підполковника в резерві Армії ЗСА) є доктором політичних наук, автором статтей і спеціяльних праць на військові і політичні теми, та бувший активний діяч українського студентського руху. Він є членом УНСоюзу.

КОНФЕРЕНЦІЯ ПЛАСТОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВІДБУЛА VII ЗБІР

Союзівка (Н.Н.). — В днях 4 і 5 грудня ц.р. на цій оселі Українського Народного Союзу відбувся VII Збір Конференції Українських Пластових Організацій. Це збір проводу Пласту і делеґатів із 6-ох країн, де діє тепер Пласт, а саме: Австралія, Англія, Арґентина, Канада, Німеччина та ЗСА.

Збір відкрив діючий голова Головної Пластової Булави пл. сен. Роман Рогожа. Вибрано президію на чолі з головою пл. сен. Василем Яніщевським з Канади. Слово до учасників виголосив Начальний Пластун — пл. сен. Юрій Старосольський.

Після вибору комісій відбувся панель — дискусійна лава на тему сучасного стану українського питання і перспектив на майбутнє. Дискусійною Лавою проводив ст. пл. д-р Адріян Сливоцький, а доповідачами були д-р Мирослав Прокоп та пл. сен. д-р Іван Головінський. Крім цих головних доповідачів, дискутантами були пл. сен. Дора Горбачевська, ст. пл. Богдан Колос, ст. пл. Роман Процик і ст. пл. Соня Слободян. Панель допоміг учасникам збору усвідомити собі завдання Пласту з перспективи.

Комісії працювали до ранніх годин, бо перед ними були великі завдання — зміна статуту, виховні резолюції — напрямні та резолюції фінансово-видавничі, які мусіли опрацювати такі пляни, виконання яких уможливить дальше видавання трьох пластових журналів: „Готуйсь", „Юнак" та „Пластовий Шлях".

Пл. сен. Яро Гладкий, голова Головної Пластової Ради, здав звіт з перевірки діяльности дотеперішнього проводу і на його пропозицію Збір ухвалив абсолюторію уступаючій Головній Пластові Булаві.

На пропозицію Номінаційної Комісії обрано новий склад головного пластового проводу: Головну Пластову Раду, яку знова очолив пл. сен. Яро Гладкий, Комісію для вибору Начального Пластуна, в склад якої увійшли представники поодиноких пластових куренів, та Головну Пластову Булаву у складі: голова — пл. сен. Любомир Романків, заступники — пл. сен. Слава Рубель і пл. сен. Юрій Богачевський, ген. секретар — пл. сен. Віктор Яворський, референт фінансів і господарства — пл. сен. Микола Василик. До ГПБ входять рівнож вибирані своїми з'їздами голова ГБ УПСеніорів — пл. сен. Т. Самотулка, булавний УСП — ст. пл. Б. Сірський, булавні УПЮ — пл. сен. Люба Крупа та пл. сен. П. Содоль.

„Найважливіший підсумок минулого – радянська людина"...

Київська „Культура і життя", перераховуючи і описуючи видатні курорти в Совєтському Союзі, відзначує їхню красу і... „радянський" спосіб життя, який видний на кожному кроці, а з цим і помітне „збагачення" духовного світу „радянських" людей. Під час цього, коли люди подорожують, коли „справді інтернаціональним краєм стають і здавна відомі курорти, тут особливо яскраво виднiють ті показові зміни, що відбуваються у кожному з нас, і загалом у країні". Під час відвідування курортів, зокрема можна завважити те, що не завжди можна побачити серед буднів, а „що є характерною рисою саме нашого, народженого Великим Жовтнем, радянського способу життя". „Культура і життя" цитує... многозначні слова із звітної доповіді ЦК КПСС XXV з'їзду партії: „Найважливіший підсумок минулого шістдесятиріччя — це радянська людина...

Андрей Амальрик прибув до ЗСА

Андрей Амальрик

Ню Йорк. — „Ню Йорк Таймс" інформує, що до З'єднаних Стейтів Америки прибув на короткий побут совєтський дисидент, в'язень концтаборів на Сибірі, автор книжки „Чи проіснує СССР до 1984 р.", а тепер еміґрант в Голляндії, Андрей А. Амальрик. В четвер вечором, 9-го грудня ц.р., відбулося офіційне привітання Амальріка представниками Ліґи Людських Прав, які вручили йому відзначення за оборону людських прав. Андрей Амальрик і його дружина Ґізеля покинули СССР в червні ц. р. і тимчасово поселились в Голляндії, де Амальрик викладає на університеті. В часі свого побуту в ЗСА Амальрик задумує дати кілька лекцій на Колюмбійському, Гарвардському і Єйльському університетах. Він також висловив бажання зустрінутись з новообраним президентом Джіммі Картером.

Українці Ню Йорку передали для збереження в „часовій капсулі" свій „знак для історії"

Ню Йорк. — В середу, 1-го грудня ц.р. д-р Володимир Савчак, голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій, в товаристві пань Ірини Куровицької і Люби Волинець, передав від імені української громади Великого Ню Йорку відповідні матеріяли на руки Френка Скотто, голови бруклинського відділення Комітету 200-річчя Американської Революції, званого „Фрідом Монумент Комiті", який займається збиранням документів для збереження їх в окремій „часовій капсулі" для майбутніх поколінь американців. Замкнення цієї капсулі, яку відкриють за 100 років, відбудеться 31-го грудня відповідною церемонією в присутності губернатора стейту Ню Йорк Гю Кері, посадника Абрагама Біма, голови Комітету Монументу Свободи Франка Скотто та інших офіційних представників стейтового і міського урядів і репрезентантів Крайового Комітету 200-річчя ЗСА.

Для зберігання у цій капсулі Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій передав, між іншими, три числа книжкового видання „Українці в Америці" Вестмана, що їх подарував Комітетові п. Мирон Сурмач, два томи української англомовної енциклопедії, виданої Торонтонським університетом заходами і коштами УНСоюзу, серію значків із зображенням українських писанок (дар Крайової Пластової Старшини), мініятюрний „Кобзар" Т. Шевченка, виданий в Женеві в 1878 р. (дар д-ра Я. Падоха), брошуру про УККА з нагоди 200-річчя Америки, вишиту серветку, мапу України, різблений Тризуб (дар Романишина з Стенфорду), портрет патріярха Йосифа Сліпого (дар проф. д-ра І. Соневицького), традиційну українську писанку, цьогорічний альманах УНС „Американське чудо" та інші речі.

В церемонії закриття капсулі візьмуть участь українські представники, щоб спільно з представниками інших національних груп відзначити цю історичну хвилину, коли частина українських речей перейде в історію Америки і з яких в майбутньому може будуть користуватися дослідники українського поселення у цій країні. Франк Скотто в листі до КОУАО написав: „через часову капсулю, ми залишимо наш знак для історії".

УНФонд УККА збільшився на дальших $10,850

Ню Йорк. — З канцелярії Українського Конґресового Комітету інформують, що теперішня кінцеворічна кампанія збірки Національного Датку до Українського Народного Фонду продовжується задовільно і є всі вигляди на те, що кінцева мета — 150,000.00 долярів буде досягнена.

Стан УНФонду по 9-го грудня 1976:

МЕТА	$ 150,000.00
До 1-го грудня зібрано	$ 72,492.00
Від 1 до 9-го грудня вплинуло	$ 10.850.00
Разом досі зібрано	$ 83,342.00
ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ МЕТИ ПОТРІБНО	$ 66,658.00

ЧИ ВИ ВЖЕ ВИСЛАЛИ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК?

Ратґерс в Нюарку спонзорує Слов'янський Фестиваль

Нюарк, Н.Дж. (З.В.). — За ініціятивою Програми східньоевропейських та совєтських студій, ректор Ратґерського університету в Нюарку, Н.Дж., рішив спонзорувати „Слов'янський Фестиваль", в програмі якого візьмуть участь дві найбільші слов'янські групи Ню Джерзі: українська і польська. Фестиваль відбудеться у суботу, 18 грудня 1976 р., під гаслом святкування 200-ліття ЗСА. Метою фестивалю є познайомити академічне довкілля з надбаннями народного мистецтва цих двох великих слов'янських народів. Це нагода не тільки для студентів, але також і для української спільноти, а зокрема для молоді, пізнати та порівняти своє народне мис-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Танцювальний ансамбль „Верховинці".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

НАТО і ЗСА

Державний секретар Генрі Кіссінджер відбув недавно свою останню нараду з міністрами закордонних справ держав Північно-Атлянтійського Оборонного Пакту (НАТО), яка мала за завдання переглянути справу виключення вжиття атомової зброї у воєнних конфліктах, збільшення витрат Совєтського Союзу і його сателітів на оборонні цілі, неспівмірну розбудову совєтської військової сили, зокрема воєнної фльоти і, очевидно, справу оборони Европи при допомозі застосування нової технологічної зброї і т. зв. системи вчасної перестороги, яку застосовують в себе ЗСА і яка, при випробовуванні військовими спеціялістами, показалася дуже ефективною.

З великим вдоволенням прийняли в НАТО заяву Кіссінджера, яку він склав після прибуття до Брюсселю, що Північно-Атлянтійський Оборонний Пакт є угольним каменем в системі оборони З'єднаних Стейтів Америки і тому може рахувати на повну політичну, моральну і військову піддержку та тісну співпрацю новообраного президента ЗСА Джіммі Картера і його адміністрації. В четвер, 9-го грудня ц. р., Кіссінджер на окремому засіданні міністрів закордонних справ відчитав спеціяльне звернення новообраного президента Джіммі Картера до керівника НАТО, яке було опрацьоване спільно з державним секретарем в часі його побуту в Плейнс, Джорджія. Були відчитані також окремо комунікати поодиноких держав-членів НАТО, які підкреслювали конечність збільшення витрат на оборонні цілі для зрівноваження збільшеної військової сили СССР і Варшавського Пакту, про що докладно інформував учасників конференції НАТО секретар оборони ЗСА Доналд Румсфелд.

Це вказує, що европейські держави зрозуміли загрозу з боку Совєтського Союзу і його сателітів, об'єднаних у Варшавському Пакті, хоч, на превеликий жаль, не зрозуміла цієї загрози повністю Франція, колишній член НАТО, яка не тільки відсепарувалася від спільного становища, яке засуджує совєтську перевагу, але також піддержала своє попереднє становище про суверенність французьких збройних сил та виступила проти атомового озброєння Західньої Німеччини, солідаризуючись у тому випадку із совєтським бльоком, який ще колись устами маршала Гречка заявляв, що ,,коли Західня Німеччина матиме атомову зброю — то це буде викликом до конфронтації'.

Все одно, хай і без Франції, НАТО сьогодні під морально-політичним і військовим оглядом набагато сильніший, як перед двома роками, не говорячи про мобільну спроможність поодиноких европейських держав, які, зрозумівши совєтську загрозу, почали мобілізувати свої оборонні сили. Американська заява про те, що НАТО залишиться ,,угольним каменем'' в оборонній системі З'єднаних Стейтів, була на часі, бо вона скріплює позиції европейських союзників Америки та їх оборонну спроможність.

Національні права: Захід і СССР

Недавно лейбористський уряд Великобританії, у відповідь на всезростаючі національні вимоги шотляндців і валлійців, оприлюднив законопроєкт, який пропонує створити окремі легіслятури для Шотляндії і Валлії, які мали б досить широку автономію в адмініструванні багатьох ділянок політичного, культурного, виховного і національного життя. Цей законопроєкт пропонує першу децентралізацію влади від 1707-го року, коли королева Анна об'єднала в одній державі народи британських островів. Теперішній лейбористський уряд вирішив запропонувати цей компромісовий законопроєкт з надією, що він частинно заспокоїть тих шотляндців і валлійців, які вимагають повної самостійности для своїх народів, а також тих, які тільки хочуть ширшої автономії.

Треба згадати, що також в інших державах Заходу зростають рухи різних національних меншин, і уряди тих держав, в більшій чи меншій мірі, стараються задовольнити прагнення цих народів відносно більшої контролі над власною долею. У французькомовній канадській провінції Квебек недавно виграла вибори партія сепаратистів, і хоча більшість населення провінції покищо противиться відокремленню Квебеку від Канади, як рівнож не хоче відділення тієї провінції федеральний уряд в Оттаві, то канадський прем'єр П'єр Трудо заявив, що Квебек відтепер матиме більше автономії, а сепаратисти пляпують перевести референдум, який виявив би становище населення провінції щодо питання усамостійнення Квебеку.

В Еспанії, де донедавна існувала ще абсолютна диктатура генералісимуса Франсіска Франка, такі національні меншини, як баски, катальонці і ґалісійці, одержали автономні права від уряду короля Хуана Карльоса та його прем'єра Адольфа Суареза.

Прикладів можна б наводити більше, і всі вони потверджують, що в країнах Заходу уряди стараються задовольнити бажання і змагання національних рухів.

Цілком протилежно виглядає справа в Совєтському Союзі, цій останній імперії в світі. Пропаґандивно Москва вдає, що підтримує ,,національні визвольні рухи'' в різних країнах Африки та Азії, але рівночасно жорстоко придушує будь-які вияви національної свідомости в межах своєї імперії, ведучи політику примусового ,,злиття народів'' в нібито ,,совєтський'', а фактично в російський нарід. Кремлівські верховоди карають довгими термінами ув'язнення в тюрмах, концтаборах і закладах для умовохворих осіб, які тільки вимагають пошанування національних і культурних прав, не говорячи вже про тих, які, покликаючись на совєтську конституцію, вказують, що Україна, Білорусь, Латвія, Литва, Естонія та всі інші союзні республіки мають конституційне право вільного виходу із Совєтського Союзу, бо вони рахуються ,,суверенними державами''.

Так в дійсності мається справа національних прав і вольностей в демократичних країнах Заходу та у рабовласницькій комуно-московській імперії на Сході.

Запорізькому дубові 700 років

Київський журнал ,,Україна'' інформує, що в колишньому селі Верхній Хортиці, потім приміськім селищі, а сьогодні в складовій частині Ленінського району Запоріжжя росте дуб-велетень. На ньому вкарбований напис: Запорізький дуб, унікальна пам'ятка первісних дубових лісів Придніпров'я. Позначені тут: висота дуба 36 метрів, діяметр корони — 43 метри, стовбур в об'ємі — 6 метрів 32 см, вік — 600 до 700 років. Це могутнє дерево овіяне леґендами. Розповідають, що саме під ним запорожці писали славнозвісного листа до турецького султана. Цьому дубові не раз грозила небезпека: хотіли його спалити махнівці, а гітлерівські окупанти хотіли частинами його вивезти в Берлін і встановити біля своєї канцелярії як символ вічности німецького райху. ,,Не вдалось!... Стоїть він і стоятиме ще довго, міцно тримаючись корінням рідної землі'' — пише журнал ,,Україна''.

І. Світ

ДЕМОКРАТІЯ Й МОСКВА

,,Тому ми, великоруські комуністи, повинні з найбільшою суворістю переслідувати в своєму середовищі найменший прояв великоруського націоналізму, бо цей прояв, будучи взагалі зрадою комунізму, завдає величезної шкоди, роз'єднуючи нас з українськими товаришами''. — В. Ленін, т.40, стр. 41-47.

Ми навели цю цитату з писань найбільшого ошуканця у світі, щоби показати, як сучасні верховоди Москви порушують ті принципи, про які вони постійно торочать, що принципи ,,великого'' вчення В. Леніна вони постійно скрупульозно дотримують. Не видно цього в сучасній політиці обмосковлення во ім'я творення єдиного совєтського народу — сучасної суспільности народу.

Розглянемо практику московських правителів у світлі дійсного модерного руху у всьому світі, за виїмком в московській імперії, де він не існує і, очевидно, не може існувати.

,,Свобода'' повідомляла в числі з 3-го грудня, що в англійський парлямент є внесений проєкт закону про надання Шотляндії та Валлії широких автономних прав. Закони, які дадуть можливість автономії цим двом країнам, що разом з Англією творять Об'єднане Королівство Великобританії. Слід пригадати, що назва ,,Англія'' відноситься тільки до більшої частини острова Британія, і що англомовна преса, книжки і журнали, радіо і телебачення ніколи не змішують терміни: Шотляндія, Валлія або Англія. Коли ж пишеться, або говориться про всю країну, зазначується — Великобританія, або Королівство Великобританії.

Це протилежність до практики вживати назву ,,Росія'' для цілої европейської частини сучасного Совєтського Союзу. Забувається, що від 1922 року не мала б існувати більш жадна Росія чи ,,Рашія''; але вона існує і в незмінній уяві старої російської еміграції, її нащадків та симпатиків, і, також в уяві, на жаль, кореспондентів американських, канадських та інших чужинецьких журналістів. Сьогодні все частіше згадується і в совєтській пресі таки Росію, а не СССР, хоч постійно говориться про ,,творення модерної спільноти — совєтського народу, — начебто ,,совєтського'', а не ,,російського''. Насправді ж виходить, що це ,,всьо равно''.

У парляменті в Лондоні внесений ,,біл'', великий том на 164 сторінки друку, який буде творити текст закону про надання широких прав автономії для Шотляндії та Валлії.

Цей проєкт законів кладе в основу заснування законодавчих органів для цих двох названих вище частин Великобританії, передачу ряду прав парляменту в Лондоні цим двом новим парляментам. Це є велика зміна конституції Королівства Великобританії. Звичайно, що цей законопроєкт не буде повністю затверджений парляментом, але уряд старається взяти ініціятиву в цій складній справі і зробити чимало, хоч напевно він зустріне гострий спротив збоку консервативної партії та значної частини ліберальної робітничої партії.

Цим кроком уряд започаткував акцію проти існуючого устрою королівства, що існує вже більше як 300 літ, коли Шотляндія визнала авторитет Лондону.

Отже зробимо короткий огляд положення: Шотляндія має площину понад 30 тисяч кв. миль з населенням поверх п'яти мільйонів, яке ніколи не визнавало себе англійцями, міцно трималося своїх звичаїв і старалося зберегти свій уклад життя. Історія Шотляндії, починаючи від УІ століття, давала багато причин для такого способу мислення та тривання її традицій. Шотляндці зуміли утримати свою незалежність від римлян, які контролювали колись Англію.

Рух за певні автономні права посилився в часі після останньої війни. В цьому грає досить значну ролю питання промисловости, введення судових та різних соціяльних реформ, а в останні роки приєдналося питання нафти, яку почали добувати з морського дна біля берегів Шотляндії в Північному морі, що відділює острів від континенту Европи.

Що ж торкається Валлії або Вельс, що має територію приблизно 8 тисяч кв. миль з населенням 2.7 мільйонів, то країна вибирає 36 членів до парляменту. В доісторичні часи країна була заселена кельтами і перебувала під контролею Риму, а пізніше норманів. Валлія має окрему мову — кімрську, один з діялектів кельтської групи мов, та багату й різнорідну літературу, яка почала розвиватися ще в УІ столітті; кімрська мова вживається тепер більше ніж половиною населення, хоч майже всі знають і англійську мову.

Можна говорити, що Валлія має більш причин для одержання широкої автономії з огляду на етнічну та мовну різницю з англійцями, але шотляндці мають більшу традицію в своїх законах, бо після створення Об'єднаного Королівства в 1707 році легальні системи Шотляндії й Англії розвивалися різними шляхами. Шотляндія прийняла для вжитку основи Римського права, коли Англія відмовилась від нього. Ці різниці видно в змісті та номенклятурі двох систем. Тенденція останніх понад ста років була — поволі усунути ці різниці; але після нового закону, якщо він буде прийнятий, сепарація законів знову набере сили.

Треба підкреслити, що шотляндці, здається не є задоволені цим новим проєктом, а вони мають дуже сильний свій націоналізм, який було помітно в останніх кількох парляментарних виборах і в їх пресі. Важливе, що проєкт цього закону поставлений на порядок денний парляменту та займе в ньому головну точку для полеміки; після того буде видно, яке буде ставлення лідерів обох партій до остаточної долі Об'єднаного Королівства Великобританії. Дебати заберуть багато часу і напевно приведуть до задоволення в міжчасі слушних вимог обох країн — Шотляндії та Валії, не порушуючи єдности королівства.

Цікавим буде нагадати, що в ,,Політичному словникові'', Київ, 1971 р., трактують цю справу дуже обережно, відносячи валлійців і шотляндців до національних меншостей королівства. Наведемо з цього словника означення, що таке націоналізм, — на стор. 338 читаємо: це — ,,буржуазна ідеологія в галузі національних відносин, характерними рисами якої є проповідь зверхности національних інтересів над соціяльними''. А в іншому місці про поняття ,,культурно-національної автономії'' на стор. 264 читаємо, що культурно-національна автономія — це ,,утопія нац. міщанства, бо вона суперечить інтернаціональному характерові клясової боротьби пролетаріяту''. Згадується там і про ставлення марксизму-ленінізму до такого вирішення національного питання, та ще раз пишеться про ,,право націй на самовизначення'', додаючи при цьому, якщо в цьому немає колізії з ,,пролетарським інтернаціоналізмом!''

Очевидно, що принципи, які кладуться в основу у Лондоні при зложенні проєкту нового закону для Валлії та Шотляндії, є абсолютно чужі так званій ,,демократії'' в понятті московських верховодів. Для них навіть згадка про можливість висунення питання про розвиток справжньої національної культури поза, очевидно, російською, є вияв ,,буржуазного націоналізму'', образа совєтської монопольної держави ,,великого'' російського народу. Це є наука їх ,,демократії''.

Другий приклад дійсної демократії є переведення виборів у провінції Квебек, в Канаді, де французька група дістала більшість, і її кандидат став на чолі провінції. Ця група виступала завжди під гаслом повної незалежности для франкомовної частини Канади. Щоправда, частина преси висловлює надію, що сепаратизм Квебека повільно слабне і в майбутньому не буде загрозою для територіяльної єдности Канади. Для нас важливе в цьому прикладі те, що в дійсно демократичних умовинах не є жадний кримінальний вчинок виступати з ідеєю незалежности — справою, яка ніколи не була можлива ані в царській, ані в совєтській імперії. Нагадуємо про ці два політичні рухи, що сталися в останніх тижнях, як про свідоцтво дійсного демократичного устрою у Великобританії та в Канаді.

Поглянемо в інші питання, що торкаються Еспанії, де є два болючі питання: одне — автономія-незалежність для країни Басків, а друга — Каталонії.

Перша: Баски. Це окрема нація від еспанців, вони живуть у прикордонних районах Піренейських гір поміж Францією та Еспанією. Це є нарід, який зберіг свою окремішність з часів далекої старовини, ще до часів появи там романських впливів. Їх мова не має зв'язків з сучасними мовами Европи. Все культурне життя є підпорядковане тепер Мадріду і в більшості заборонене. Цей нарід веде безконечну боротьбу за свою правду.

Каталонія має населення поверх 6 мільйонів, яке вживає свою мову, що принележить до групи романських

(Закінчення на стор. 5-ій)

Леонід Полтава

УККА – ПЕРЕД ВЕЛИКИМИ ЗАВДАННЯМИ

Родичі прибулої з т. зв. УССР українки повели її на долину міста показати український ,,давнтавн'', у тому й новий дім Українського Конгресового Комітету при Другій евеню. Українка всім цікавилась, перебувала у Ню Йорку коротко на відвідинах родини. Довідавшись про ролю УККА в українському житті за океаном, вона запитала: ,,А скільки років існує ця установа?'' Почувши у відповідь, що з 1940 року, українка сказала: ,,Я чула по радіо про УККА, коли відкрили пам'ятник Шевченкові у Вашінгтоні. Тепер я бачу цей дім на власні очі.'' На очах нашої землячки були сльози.

Цей маленький, здавалося б, епізод, можливо, найкраще характеризує ролю і завдання УККА, як їх розуміє людина ,,з того боку світу''. До речі, українка побачила й величний пам'ятник Т. Шевченкові у Вашінгтоні.

Звичайно, завдання української політичної репрезентації на землі Вашінгтона значно більші й глибші, ніж тільки сприяння встановленню пам'ятника великому Тарасові Шевченкові в столиці. Стисло сказавши — вони базуються на Дні 22 Січня 1919 року, коли у вільному Києві було проголошено IУ Універсалом повну самостійність і соборність Української Держави. Звідси випливають різноманітні завдання Конґресового Комітету, а з них два головні:

— Збереження в українському суспільстві за океаном мови, культури, спадщини, традицій, організованого релігійного життя, збереження й координації дії українців у ЗСА, у тому й молоді;

— Ширення правди про Україну та її змагання за відновлення державности, серед американського оточення, від Білого Дому й Конгресу до звичайних американських співгромадян.

Заснований 36 літ тому далекозорими піонерами УККА пробив за цей час неоцінено велику роботу для добра вільної Америки і Нескореної України. Відбулися вже 12 Конгресів Українців Америки, з них останній у жовтні 1976 року, з участю 511 делеґатів, які спільно міркували й вирішували справи, базуючись на Акті 22 Січня, бо той державотворчий Акт ліг в основу всіх рішень і резолюцій XII Конґресу. Впродовж 33 літ УККА видає англомовний ,,Юкрейнієн Кво терлі'' раніше за редакцією покійного проф. М. Чубатого і тепер д-ра В. Душника, який, до речі, тепер закінчує редаґування 30 великих ґрунтовних статтей про різні аспекти українського життя в ЗСА за 100 років та понад 40 описів місцевих українських громад для книги, що фактично буде ,,Історією української еміграції у Америці'' (англ. мовою). Це — величезна збірна праця, багато матеріялів треба було перекласти з української мови; сотні фотодокументів надійшли до цього чергового видання УККА. Не надходить лише досить фондів на цю фундаментальну і принципово важливу книгу. А відомо, що нарід, який не знає своєї історії, призначений на заник. Це ж стосується і спільноти, як вільної частини українського народу. Крім цієї книги, УККА спонзорує працю й видання надзвичайно цінних ,,Актів української державности'', що будуть видані англійською мовою і над якими працюють проф. д-р О. Оглоблин та проф. д-р В. Омельченко. Книга розпочинається з першого відомого державного акту княжої України-Руси — кн. Рюрика. Документи тисячолітньої державної України! Але і ця праця вимагає значних фінансових видатків та зусиль.

Лише комуністична пропаганда може обвинувачувати УККА, що він одержує фонди ,,від акул Воллстріту''. Кожний з читачів цих рядків знає, що коли він не перешле на Народний Фонд УККА, то наша центральна репрезентація не зможе працювати, ані спонзорувати навіть найбільш важливі видання, немислимі в умовах московсько-большевицької окупації України.

З 1977 року до Білого Дому приходить новий господар. Вибраний народом президент Джіммі Картер незабаром виявить свої пляни і свої надії на покращання життя і праці в цій державі, на стабілізацію справедливого миру у світі. Український Комітет Америки докладає зусиль для відповідної інформації нового Президента щодо становища у Східній Европі взагалі і в Україні зокрема. Відповідні заходи робить у столиці президент УККА д-р Лев Добрянський. Інформативна робота — це частина дипломатичної роботи, що також вимагає фінансових видатків. Але це одно із головних завдань УККА.

Автор статті, як голова АДУК-ЗСА, звернувся до адміністраційного директора УККА мгр Івана Базарка з запитом не лише про прийняття АДУК до УККА.

Запитання: — УККА нещодавно спонзорував виступи за океаном таких мистецьких одиниць, як видатна оперова солістка Ганна Колесник, відомі скрипалі п-во Мазуркевичі, котрі вибрали свободу, а в пляні внутрішнього культурного обміну — надзвичайно вдалі виступи хору ,,Гомін'' і ансамблю ,,Орлик'' із Англії, хору ,,Українських козаків'' з Голляндії — Візантійського, під диригуванням проф. Мирослава Антоновича, з виступами бандуриста-віртуоза Володимира Луцева з Европи та інші. Чи УККА плянує і надалі такі важливі почини?

Відповідь: — Так, плянуємо, вважаючи справу підтримки українського культурного життя на високому рівні дуже важливою для збереження і розвитку нашої спільноти за океаном, зокрема молоді. На 1977-ий рік вже є у пляні виступ української суто мистецької групи з Европи. Покищо ця справа в стані розгляду. Одна з проблем — питання фондів.

Запитання: — УККА працює з підтримкою збірок на Український Народний Фонд. Скільки було зібрано в минулому році і скільки тепер?

Відповідь: — Громадянство склало на Український Народний Фонд у минулому

(Закінчення на стор. 5-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

,,На Андрія''

[Присвята інж. А. Заліскові та всім Андріям.].

В одному середньо-молодому Відділі СУА засідала Управа, радила-радила, і врешті прийшла до сумного висновку, що це просто безнадійна справа пробувати відтворити тепер давні-прадавні андрієвські обряди чи звичаї! Ну, можна, кінець-кінцем, виливати віск, чи посадити на стілець ,,циганку''-ворожку, нехай ворожить, — чи то з карт, чи з долоні. Але ж ви самі, здорові, знаєте, що ані ,,циганка'', ні віск, не зараховуються до найбільших атракціонів Андрієвського вечора...

На впертого, можна б напекти балабушків чи паляничок з прісного тіста, покласти їх рядом на долівці, а тоді впустити собачку і дивитись, котрої дівчини балабушок (чи паляницю) собачка з апетитом сконсумує (така дівчина перша вийде заміж у м'ясницю, — каже народне повір'я). Ба!.. Але, де ви знайдете в Америці таку дурну собачку, що кинулася б з апетитом на якогось-там балабушка, якщо такий, скажемо, ,,французький песик'', вихований на всяких ,,м'ям-м'ямах'' та інших меціях, часом і на телячу печіночку не хоче дивитися, тільки давай йому курячу або самі пупчики!

Є ще інша заковика з цим андріївським печивом... Звичай велить, що тісто на вищезгадані балабушки чи палянички треба замісити ,,живою водою'', котру кожна дівчина або й молодиця мусить принести просто з ріки, і то не в коновці чи відерку, а в... роті! Ну, тут уже стоять перед нашим жіноцтвом труднощі не до поборення! Передовсім, тримаючи воду в роті, ви не можете тоді писнути півсловечка, а то вода розхлюпнеться. А котра дівчина чи молодиця витримає таку муку, щоб не забалакати? А далі — куди його йти по цю ,,живу воду''?.. Пішлете, скажемо, членкинь 10-го Відділу СУА у Філядельфії по воду до Делевару, або союзянок 64-го Відділу з Ню Йорку до Істр-Ріверу, під Бруклінський міст, то котра з них жива і ціла вернеться до домівки?..

Так само, мабуть, треба махнути рукою на таку красну традицію, як рахування кілків у плоті. Традиційного крайового плота ви вже не знайдете в жадній нашій Метрополії, хіба ще можете надибати в Пассейку, або десь в Пенсильвенії, де дідько добраніч каже. Та й там до рахування колів я радив би висилати зразу цілий ,,бонч'' дівчат, ніколи одної самої, а то вона може набратися такої біди, що їй на віки-вічні відхочеться жениха, не тільки ,,вдівця'', але й ,,молодця''!

Ви мені вибачте, шановні пані-союзянки, за ці песимістичні андріївські міркування, але так у нас, на жаль, виглядає так звана ,,гола дійсність''.

Ікер

Богдан Бойчук

Каруселя віршів Бабая, або – ще день і був би геніяльний

III

Цей вірш тоном і недомовленістю перегукується з дуже відомою поезією Нижанківського ,,Пані, я спокійний перед тобою''.

Слабший є розділ ,,Любить-не-любить''. З особистою лірикою у Бабая далеко не гаразд. Його проблема тут — це проблема нерішености і вагання між щирою почуттєвістю та іронією. Там, де переважає почуттєвість, майже цілковито зникає Бабай:

Мабуть, я обіймав.
Мабуть, я цілував.
Шепіт в тиші затих. *і т. д.*

Або:

Перший дощик! Перший дощик!
Ах ловім його у горщик!
Ах ловім його у дзбанок!
Ах ловім його у жмені!
Панно Анно — дні зелені!
Панно Анно — дні шалені!
Панно Анно!

Всі ці оклики і знаки окликів у кожному рядку ніяк не збігаються у щось автентичне чи навіть схоже на поезію. Причиною такого спаду, думаю, була неспроможність Бабая емоційно дистансуватися від теми, а в віршах бабаївського типу дистансування є першою передумовою. Бо коли поет дистансується, все відразу оживає і стає поетично справжнім:

Дідок у чорному з газетою
і песик з ніжкою задертою.

Чи:

Твої уста —
Привабна повнота.
Мої — отак:
Свистати на собак.

Не багато краще виходять у Бабая дидактичні вірші в розділі ,,Слово як слово'', де включено роздуми про поезію, поетів, красу і слово. Тут занадто помітна свідома програмованість задуму, який поет хоче перевтілити (і саме тому не перевтілює) і трапляється тут навіть силувана пуанта. Вирізняються у цьому розділі ,,Гусячий вірш'', ,,Сновида'' і ,,Запаморочення від віршів, або слово до себе самого'', цей останній вірш кінчається самоглузуванням:

І ти умреш над добрим віршем,
Щоб хтось (а хто?) відповідальний
Сказав про тебе, очі звівши:
Ще день — а був би геніяльний!

Бабай вміє сміятися, а особливо сміятися з себе, із своїх слабостей, із своєї старости, з своєї поезії і навіть із своєї смерти, для певности співаючи собі: ,,Вічна мені пам'ять!'' А це вже ознака висоти.

Думаю, що збірка виграла б композиційно, коли б не була роздрібнена аж на 10 розділів. Особливо останні розділи маленькі і ніяк не виправдовують окремого виділення. Розділ ,,Журавлі, наприклад композиційно належить до розділу ,,Прапор і прапоренята''. ,,Білі крила'' (сантиментальні різдвяні вірші) могли б зовсім бути виключені, ,,Зустріч з місяцем'' і ,,Мокрі дні'' могли б творити один розділ. У книжці є теж два ,,дивоцвіти'', за які автор тільки напів-відповідає і яких ніяк не можна було допустити. Поперше, назагал елегантні і цінені видання ,,Сучасности'' останньо чомусь стали неуважливі до англомовних титульних сторінок, — і так ,,Медобір'' Свідзінського перетворився чомусь на незугарне Honey Hills (замість The Honey Grove), ,,Наука про землю'' Андієвської на The Earthsciences (замість The Science of the Earth), а ,,вершин'' досягнуло видавництво у книжці Бабая: замість Carousel of Poems, поставлено Carousel of Verses, тобто ,,пиятика віршиць''. У книжці нема неважних дрібниць, усі нюанси книжки важні, а особливо важна англомовна титульна сторінка, яка є першою рекомендацією для поета назовні. І на це треба звертати увагу.

Другим ,,дивоцвітом'' є двомовна анотація: Literary adviser: Sviatoslav Hordynsky та ,,літературний редактор: Святослав Гординський. Едвайзер чи редактор? В нормальних літературах такого дива не стрічається. Є редактори зібраних творів, є редактори вибраних творів, є мовні редактори (хоч це роблять видавництва і ніхто тим не реклямується). Що ж таке літературний редактор нової збірки живого поета? Є дуже славний клясичний приклад редаґування відомої поеми Т. С. Еліота Езрою Павндом. Але редаґував все таки більший майстер, і без безпотрібної самореклями. Ледве чи міг Гординський так редаґувати вірші як-не-як Бабая... Міг він хіба радити в укладанні книжки, але поети часто радять поетам, та без двомовної реклями. Бо в останньому рахунку, коли людина понад чверть століття творчо непричетна до літератури, то ледве чи фальшивка літературного редактора щось врятує.

Обкладинку, шарж та ілюстрації до книжки робив Едвард Козак, який глибоко відчуває творчість Бабая, тому й ілюстрації його беззастережно органічні. Особливо виділяються: шарж, любить-не-любить, слово як слово та зустріч з місяцем.

Як було сказано, творчість Бабая виняткова у нашій літературі. І добре, що поет не чекав ще день, чи з дня на день, щоб бути геніяльним, а щедро збагатив усіх нас доброю збіркою.

(Кінець)

Відбулася П'ятнадцята Орликіяда

Пластуни-учасники п'ятнадцятої Орликіяди

В днях 13-го і 14-го листопада ц. р., на чарівній оселі УНСоюзу Союзівка, відбулася 15-та з черги — пластова Орликіяда.

Уже 15-ий рік 8-ий Курінь УПС „Орликівці" влаштовує для пластової молоді імпрези, які в честь свого Патрона Григора Орлика — назвав Орликіядами.

Уже 15-ий рік стягають ті Орликіяди сотки пластової молоді із усіх Пластових Станиць Східнього Побережжя для шляхетного інтелектуального змагу між собою.

Цьогорічна Орликіяда, змаг якої проходив під гаслом: „Мандрівка по Україні", стягнула до змагу дванадцять Пластових Станиць, яких репрезентувало 222 юнацтва — змагунів, що змагалися у 26 „Загонах" — спеціяльних гуртках.

До теми „Орликіяди були достосовані не лиш відповідні питання, але й мистецькі виступи молоді, а також і помислові експонати поодиноких пластових куренів.

Треба подивляти помисловість, зарадність і патріотизм поодиноких „Загонів", що проявлялося у пописах пластової молоді.

Як кожна попередня Орликіяда, так і ця мала свою атракцію. А була нею припадкова присутність на Союзівці маестра Михайла Мороза, який навіть згодився взяти участь у жюрі для селекції Гетьманича й Гетьманівни 15-ої Орликіяди. Його присутність і декілька слів до кандидатів на Гетьманича-Гетьманівну так на них подіяли, що навіть один з них, на одержаний запит на сцені: „Кого в житті ти хотів би наслідувати?" відповів, що маестра Мороза, а всі учасники змагу зробили овацію, коли курінний Орликівців викликав маестра Мороза на сцену.

По дводенному змагу, який полягав на панелевих дискусіях на поставлені питання й мистецьких пописах учасників, суддейська лава, що складалася із представників поодиноких Пластових Станиць і Орликівців, розділила нагороди:

Для юначок: 1-ше місце: Сам. Гурток „Гуцулки" — Бріджпорт і 20-ий Курінь УПЮ ім. М. Борецької — Нюарк — по 45 точок;

2-ге місце: 38-ий Кур. УПЮ ім. М. Тарасенко — Пассейк і 4-ий Кур. УПЮ ім. О. Басараб — Філядельфія — по 44 точки;

3-те місце: 2-ий Кур. УПЮ ім. Лесі Українки — Ню Йорк — 40 точ.

Для юнаків: 1-ше місце: 51-ий Кур. УПЮ ім. В. Симоненка — Джерзі Сиґі — 46 точок;

2-ге місце: 39-ий Кур. УПЮ ім. Г. Орлика — Гемпстед — 44 точки;

3-те місце: 15-ий Кур. УПЮ ім. І. Сірка — Елізабет — 41 точка.

Першу нагороду у індивідуальних пописах талантів здобув пл. уч. Лесик Кмета 21-ий Кур. УПЮ ім. Є. Коновальця — Ню Йорк.

Гетьманичем 15-ої Орликіяди став пл. розв. Богдан Завадович — 1-ий Кур. УПЮ ім. М. Черника — Філядельфія, а заступником — пл. розв. Юрій Білик — 11-ий Кур. УПЮ ім. Р. Мстиславича — Філядельфія.

Гетьманівною стала — пл. розв. Наталка Ковалишин — 4-ий Кур. УПЮ ім. О. Басараб — Філядельфія, а заступницею — пл. сірл. Мотря Українська — 44-ий Кур. УПЮім. О. Джеджори — Нюарк.

Командатом цьогорічної Орликіяди був пл. сен. Богдан Копистянський — „Орликівець", бунчужним ст. пл. Юрій Захарія — „Орликівець", а писарем ст. пл. Оксана Тромса. Старшо-пластунські курені: „Буриверхи" і „Орден Хрестоносців" допомагали „Орликівцям" у переведенні програми змагу Орликіяди.

Шкода лиш, що Союзівка не має змоги примістити всієї молоді й старших, що хотіли б взяти участь у змагу Орликіяди, чи приглядатися їхньому цікавому перебігу.

Ситуацію, одначе, рятує це, що випробуваний приятель пластової молоді — директор В. Квас, управитель Союзівки, докладає всіх зусиль, щоб якнайкраще примістити всіх учасників змагу, їхніх опікунів і гостей й тим у великій мірі причиняється до щорічних успіхів пластових Орликіяд.

А. К.

200- і 100-ліття у Фініксі, Арізона

Українці Фініксу, Арізона, 30-го жовтня ц. р. відзначили двохсотліття Америки та століття українського поселення величавим бенкетом під керівництвом Святочного комітету, в склад якого увійшли: М. Теслевич — голова, А. Салук — містоголова і касир, Н. МкКоннел -1ий заступник касира, П. Янґ 2-ий заст. касира, К. Росола — секретар — англійська мова, з наступною програмою: Присягу вірности, замість американського гимну, перепровадив П. Янґ. Всі присутні понад 150 осіб засіли за столи, на яких вже були подані страви. Офіційну частину бенкету відкрив, привітавши всіх присутніх, голова Святочного комітету і голова Відділу УККА М. Теслевич і передав дальше ведення програмиА. Салук. Молитву провів о. М. Колодій, парох української католицької црквн. Надіслані привітальні телеграми зачитав А. Салук. Президент Джералд Форд, вітаючи українців Арізони, підкреслив: „Тепер, як кладемо наріжний камінь третього століття хвалю Вас за святочний бенкет та святкування двохсотліття цієї країни і століття першого українського поселення у ЗСА. Бенкет дає мені нагоду схвалювати витривалість українців — американців до національного благополуччя і способу життя з бажанням, щоб величаві національні святкування були пам'ятні для всіх. Губернатор Арізони Раул Кастро, посилаючи свої найкращі побажання присутнім на бенкеті двохсотліття Америки і століття поселення українців на цій землі, пригадав боротьбу українців за свою незалежність, порівнюючи боротьбу американців двісті років тому, та згадав „Запорозьку Січ" — українських козаків, які боролись за волю і ідеали. Царат подавив волю України та увіковічнив боротьбу українців за незалежність. Моя найщиріша подяка, що Ви принесли ідеали і додали до ідеалу Америки, бо Творець створив всіх людей з рівними правами, дороговказами до життя, свободи та досягнення щастя.

Святочну промову дбайливо склав і виголосив О. Комарницький, відзначаючи всебічний вклад українців в розвитку цієї країни нашого поселення, та згадав перших українських поселенців у Арізоні, які перші організували культурно - громадське життя українців в Арізоні. У 1953-му році засновано Народний Дім і перший голова Народного Дому був В. Коваль. Але, на жаль, ще й досьогодні ми не маємо дослідження давнішого міста з історичною назвою Моренці в Арізоні. Ми, українці, безмежно радіємо великими досягненнями цієї благословенної країни, однак наші радощі в цей день перемінилися у смуток, бо в той самий час 200 років тому, коли американський нарід творив свою вільну державу, московська цариця Катерина Друга руйнувала останній бастіон і символ свободи України — Запорозьку Січ..

Святочну промову по-англійськи сказав Р. МкКоннел, після чого промовляв Джон Родс, конґресмен ЗСА, підкресливши великий український вклад у розбудові цієї країни, заявляючи, що американський нарід завжди був і є за тим, щоб всі народи були вільні.

По закінченні офіційної частини хор „Гомін" під дириґентурою о. А. Ілінського чудово проспівав в'язанку українських пісень. Українські народні танці надзвичайно гарно виконали танцюристи асамблю „Верховина" під керівництвом С. Олексина. Отець А. Ілінський, парох української православної церкви провів молитву. Відспіванням українського національного гимну закінчено свято.

Відтак продовжувалася забава; чудово грала українські танці оркестра „Трембіта" під управою З. Масного.

С. Залізняк

Релігійно-церковне і громадсько-родинне свято

Ню Йорк (в. б.). — Свято - Юрська парафія, а разом з нею й нюйоркська громада була свідком своєрідної релігійно - церковної і громадсько - родинної події, що мала місце в неділю 14-го листопада ц. р.

У переїзді з Риму до Арґентини на душпастирсько-місіонерську працю прибув на двотижневе перебування о. Ігнатій Слободян, ЧСВВ, щоб відвідати своїх прибраних батьків — родину Володимира і Зеновії Сидораків. „Духовний син" пробув тут подякувати подружжі Сидораків за їхню батьківську любов і моральну та матеріяльну опіку, якою вони оточили його впродовж теологічних студій і підготови до монашого життя і місіонерської праці.

Отець Ігнатій Слободян, батьки якого, уродженці Печеніжина, опинилися на еміґрації, народився у Бельгії, звідки з батьками виїхав на поселення в Арґентині. З Божого покликання рішив стати священиком, монахом - місіонером. Під час підготови до духовного стану померли йому обидвоє батьків. Але Боже Провидіння післало йому прибраних батьків в особах подружжя Сидораків, які взяли на себе шляхетний, хоча трудний і відповідальний обов'язок фінансувати його удержання і теологічно-філософські студії. Завдяки їм о. Ігнатій також відвідав Святу Землю і Люрд та отримав ризи з нагоди посвячення в Римі два роки тому. На жаль, через нещасливий випадок, прибрані батьки не змогли взяти участи в акті висвячення. І тепер кошти дороги з Рому через Ню Йорк до Арґентини покрили подружжя Сидораки.

У неділю 14-го листопада ц. р. о год. 10-ій вранці в храмі св. Юра в Ню Йорку о. Ігнатій відправив торжественну Службу Божу-премініцію при виповненій мирянами церкві. Спів церковний хор під дириґентурою проф. Хомина. Принагідну проповідь сказав о. парох Гавліч, підкреслюючи значення покликань до священичого і монашого життя, наявним доказом якого є о. Ігнатій. Після слова о. Ігнатія і відспівання многоліття церковному проводові, целебрантові і родині Сидораків відбулася церемонія благословення і „стискання голови", до якої приступили сотні мирян.

У пополудневих годинах в українському ресторані в Народному Домі відбувся влаштований родиною Сидораків обід. Участь у ньому взяли: парох церкви св. Юра о. д-р В. Гавліч, заступник пароха о. Х. Войтина, ігумен манастиря оо. Василіян в Глен - Ков о. А. Гавкалюк, о. Іван Сембрат, молодий кандидат на монаха з новіціяту оо. Василіян у Глен - Кові Юрій Малик з Югославії, брат Еміліян і дві Сестри — Петра й Іренея, родина і приятелі подружжя Сидораків. Майстром церемонії був адвокат Р. Гуглевич, колишній „війт" Ню Йорку.

Після проведеної о. Гавлічем молитви, тостмастер у своєму слові накреслив життьовий шлях о. Ігнатія та звернув увагу на шляхетний вчинок подружжя Сидораків, як вияв тісної і позитивної співпраці духовних і світських чинників у реалізації діла покликань до священичого стану і виховування працівників у Господньому винограднику. Ці нотки повторялися у словах інших промовців під час трапези.

Прибрані батьки о. Ігнатія висловили своє внутрішнє моральне вдоволення з виконаного діла християнської любови та сподівання, що за їхнім прикладом підуть інші люди доброї волі. Вони обіцяли далі оточувати батьківською опікою і допомогти йому здобути докторат. Прибрана мати заявила, що вона вже отримала від Бога нагороду, бо завдяки молитвам о. Ігнатія відзискала втрачене здоров'я.

Отець Ігнатій подякував „названим батькам" за їх шляхетне діло, підкреслюючи, що почувається членом їхньої родини і відчуває тепло материнського серця, яке потрібне кожній людині. Він обіцяв докласти всіх зусиль, щоби виправдати надії, які покладає на нього Церква, Чин, нарід і прибрані батьки.

Володимир і Зеновія Сидораки відомі на терені Ню Йорку зі своєї жертвенности на загально - громадські, зокрема церковно - релігійні і харитативні цілі. Крім опіки над о. Ігнатієм, вони ще допомогли студентці в Бразилії закінчити університетські студії, склали поважну суму на будову нової церкви св. Юра, а пані Зеня є діяльна в Марійській Дружині. Родина Володимира і Зеновії Сидораків є членами УНС.

У рідному краю В. Сидорак був власником книжкового видавництва „Лицарство Пресвятої Богородиці", а його дружина працювала вчителькою, виховницею і керівничкою школи. Прибувши до Ню Йорку, В. Сидорак перекваліфікувався, здобувши диплом публічного книговода і веде власне бюро. Ця прикладна родина дала високу освіту своїм двом синам, з яких старший є лікарем - спеціялістом, а молодший музикологом.

Попри те Володимир і Зеновія Сидораки знайшли у своєму серці місце для прибраного сина, давши йому змогу скінчити теологічно місіонерські студії і стати на службу Церкви і народові.

Діяльність Комітету „Українська Спадщина" в Огайо

Вже понад два роки на терені великого Клівленду інтенсивно, під протекторатом Окружної Ради, працює Комітет „Українська Спадщина", складений з членок-представниць всіх Відділів СУА в Огайо.

Головним завданням Комітету є відшукувати й каталогувати речі, пов'язані з еміґрацією українців до Америки, як рівнож предмети правдивої народної творчости, щоб вони не пропали серед чужого середовища. В цім напрямку вже переведено велику працю, зареєстровано понад двісті експонатів та одержано вартісні дарунки для колекції.

Щоб викликати більше зацікавлення цією справою Комітет використав нагоду 200-ліття незалежности ЗСА та 100-ліття перших українських поселень в Америці, щоб перевести кілька цікавих виставок. У підготові цих виставок Комітет передусім керувався якісним вибором експонатів, особливо в показі народної творчости. На важливість вибору автентичних предметів, створених народом, вказують наші мистці та етнографи, — знавці цієї справи.

Щоб забезпечити розголос виставкам, Комітет передусім використав англомовну місцеву пресу, в наслідок чого надруковано обширні дописи про виставки в супроводі фотознимок. Також поміщено статті в українських щоденниках та переведено інтерв'ю у місцевій українській радіоавдиції. Завдяки добрій рекламі наші виставки оглянула численна американська й українська публіка. Варто згадати, що всі видатки, пов'язані з діяльністю Комітету, покриті виключно з американських фондів і дотацій, які Комітет зумів роздобути.

Першою з черги виставкою була колекція гаптованих і мережаних скатертин, вироблених інтернованими українськими військовиками в таборі коло міста Калішу в Польщі. Ці, рідкісні, тепер ручні, роботи прецизного виконання і вишуканої краси, викликали захоплення численних американських відвідувачів, які просили повідомляти їх через пресу про подібні виставки. Власник колекції, п. Дідик, подарував одну з цих скатертин для Українського Музею СУА в Ню Йорку, а 33-ий Відділ СУА закупив дві інші скатертини також для цього Музею.

Великої підготовчої праці вимагала виставка „Українська Спадщина" в Головній Публічній Бібліотеці Клівленду, яка тривала від 17-го травня до 19-го червня 1976 року. Ця виставка складалася з 27-ми ґабльоток і шаф, охоплюючи між іншими такі ділянки: „Перша еміґрація в Клівленді", „Церковна архітектура", „Музика", „Мистці", „Релігія", „Філателія", „Українська преса", „Англомовна Україніка" та всі галузі народного мистецтва. На особливу увагу заслуговували чотири ґабльотки зі старими документами, світлинами й речами, що їх привезли перші еміґранти, які віддзеркалюють початок організованого українського життя в Клівленді. Ці експонати зібрали і виставили членки 60-го Відділу СУА під керівництвом Марії Федак. Увагу притягала кольоритна ґабльотка з ляльками в українських народних строях, — колекція Уляни Білецької з 7-го Відділу СУА в Акроні. Назагал експонати всіх габльоток вибрано дуже дбайливо, з наголосом на якість — не кількість, та думкою про музейне розташування. Всі ґабльотки зфотографовано і вони будуть оформлені в окремий альбом. Книга вписів помістила багато прихильних, часом ентузіястичних коментарів по більшості не-українських відвідувачів.

Офіційне відкриття цієї виставки відбулося 22-го травня. У головних точках програми: доповідь проф. Яреми Раковського „Українська Америка", виступ маестра Григорія Китастого з молодими бандуристами І. Махлаєм і М. Дейчаківським, показ історичної, народної і стилізованої ноші, фільм Марка Перейми „Писанка". Програмою керувала Джені Бокар, яка прочитала проклямацію Укаїнського Дня посадником міста Клівленду Р. Перком та ґратуляційну грамоту від Комітету 200-ліття Великого Клівленду. Місцева американська преса помістила відомості про цю виставку і програму. В зв'язку з виставкою Комітет виготував летючку „Факти про Україну", 2500 примірників якої бібліотека видрукувала безкоштовно. Ці летючки розповсюджено по міських і повітових бібліотеках, їх також діставали відвідувачі виставки і програми. Решта летючок використовується на інших імпрезах.

У 1975 р. в Клівленді зорганізовано Комітет Клівлендського Етнографічного Музею із ціллю заснувати музей, який буде репрезентувати культури етнічних груп. Як перший крок цей Комітет влаштував етнографічну виставку в приміщеннях музею „Вестерн Резерв Гісторікел Сосаєті", яка тривала від 2-го червня до 30-го жовтня 1976 р., та в якій взяли участь 17 національностей. На доручення Українських Злучених Організацій Клівленду, Комітет „Українська Спадщина" включився в активну працю Етнографічного Музею. Наша містоголова Джені Бокар ввійшла до екзекутиви цього Музею і була головою комісії, яка приготувала величаве відкриття цієї міжнародної виставки. В програмі відкриття промовляли колишній сенатор Ф. Лявше та посадник Клівленду Р. Перк. Між господинями, які були вдягнені в свої народні строї, були дві молоді українки, Ірина Фаріон і Дана Стахур. У розваговій частині виступили молоді бандуристи Роксоляна Іванчук і Микола Дейчаківський, що й було висвітлено в телевізійних годинах того дня. У циклі виступів різних національностей 11-го липня у цьому Музеї відбулася українська програма, якою керувала Джені Бокар, а багато праці довершили голова Окружної Ради СУА Марія Фаріон та колишня голова Комітету „Українська Спадщина" Надя Дейчаківська.

Наші пляни на майбутнє включають дальші розшуки предметів української старини і їх каталогування. Маємо намір зробити кілька комплектів прозірок з експонатів, щоб утривалити їх та уживати при різних доповідях та гутірках. Також плянуємо виставки вишиваних рушників і килимів. Велика виставка в Історичному Музеї запланована на літо 1977 року, перенесена з незалежних від нас причин на 1978 рік.

Неонила Винарська

В Едмонтоні вшановано К. Теличка, члена УНРади

У неділю, 3-го жовтня 1976 року, в катедральній громаді св. Івана Хрестителя української греко-православної церкви в Едмонтоні, Канада, під час святкування державного свята — дня Подяки — вшановано К. Теличка, члена УНРади від Громадського сектора. Вшановано його за довголітню працю й заслуги на користь катедральної громади та наділено Грамотою Почесного Членства і нагороджено відповідною медалею. Його ім'я вписано в Пропам'ятну Книгу Почесних Членів катедри св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, провінція Алберта, Канада.

Належить згадати, що на Конґресі Комітету Українців Канади, який відбувся в липні 1962 року, п. Т. Теличка Конґрес нагородив Шевченківською Медалею і грамотою, в якій було написано: „В доказ подяки і пошани за визначні заслуги для української спільноти в Канаді".

Крім цього, він за свою громадянську працю, за останні десятиріччя, в різний час і від різних організацій, одержав багато дрібніших нагород (годинник, телевізію, друкарську машинку та інші).

М.К.

Чверть століття діяльности ТУІА в Детройті

Вже вдруге відзначило свою діяльність Т-во Українських Інженерів в Америці — Відділ у Детройті. Перше — це було десятиліття 22-го жовтня 1950 р. за головства інж. М. Кунинського. Головою Ювілейного Комітету був Р. Крохмалюк, Ділового — О. Цєплий, Ред. Колеґії ювілейного журналу „Вісті Українських Інженерів" — В. Несторович. В програмі тоді були дві наукові доповіді, зустріч і вручення стипендій студентам і забава з танцями. Тепер, коли членів є понад 70, Комітет відзначення 25-ліття — Р. Крохмалюк, Р. Омелінський і О. Серафин, доповнений Управою — вибрав досконалішу програму Ювілейного вечора: відклав наукові доповіді на ширші сходини, а заповнив його розваговим змістом. Крім коктейлю і вечері, дав коротку доповідь про 25-ліття, зовсім короткий привіт централі і представника Лікар. Т-ва, гумористичний „балак" Гриця Зозулі, спів хору дружин інженерів, музику тощо.

Заля при церкві св. Йосафата у Воррені була заповнена. Нарахували ми 120 осіб при круглих столах. Святкування відкрив голова М. Лаврин, привітавши колеґ і їхні родини, делеґата Головної Управи ТУІА в Ню Йорку інж. Ю. Гончаренка, членів Клюбу Українських Градуантів і Т-ва Українських Лікарів з родинами та всіх приятелів гостей. Навівши 15 прізвищ голів Відділу за 25 років, і побажавши гостям приємного вечора, голова доручив кол. О. Серафинові провести програму вечора.

Після молитви о. Т. Прокопова подано вечерю, а Ю. Юрків зайнявся музикою, користуючись апаратом п. Сливки. Коли закінчено „солодким", конферансьє О. Серафин почав програму, попросивши голову централі інж. Гончаренка до виголошення привіту. Інж. Гончаренко висловився дуже корисно про працю Відділу в Детройті, накресливши працю Гол. Управи, в чому м. і. підкреслив „оборонну акцію", яку ТУІА тепер започаткувала, як протинаступ цілої української спільноти на злочинну роботу Москви в Україні. В цю акцію повинні включитись усі, починаючи від наукових установ і професійних товариств до кожної одиниці. Конечно шукати контактів з американським урядом і всіми народами світу.

Конферансьє підійшов до голосника з величезною золотою книгою (мабуть 12 інчів довга і 8 груба) і на залі всі ахнули. „Це ж хроніка діяльности нашого Відділу за 25 років від „уродження" до „хрищення" і далі", — конферансьє пояснив і попросив інж. Р. Крохмалюка відчитати не з відкритої книжки, а з короткої його доповіді. Заля успокоїлась. Інж. В. Крохмалюк прочитав, як то гурток інженерів був невеличким на початку, як вони оснували ТУІА та обрали першу управу: касиром І. Панчака, секретарем О. Семчишина і головою Р. Крохмалюка. Перші завдання: підшукати для всіх працю, курс англійської мови, придбання нових членів. Зі зростом членів до 23, управа поробила заходи в ТУІА в Ню Йорку стати Відділом у Детройті. Треба видавати було Бюлетень, допомагати Централі матеріяльно у виданні єдиного технічного журналу в світі українською мовою і теж статтями. Згодом ставало щораз живіше: ширші сходини з доповідями, чайні вечори для членів і гостей. Ми зорганізували 1-ий З'їзд Українських Інженерів Північної Америки в Торонті 1955 р. Т-во було діяльне в культурно - суспільній праці нашого громадянства, члени зокрема.

Інженери були ініціяторами Кред. Спілки „Самопоміч", оселі „Діброва" і школи українознавства. Наші члени й управа фінансували різні установи. І так до 9-го травня 1976 р. вплинуло від наших членів 30,000, з чого 17,550 пожертвували 2 члени. Управа Відділу виплатила 1,250 дол. а решту — 30 членів. Гроші на дотації здобувала управа, влаштовуючи балі з презентацією дебютанток, що стали атракцією карнавалу. Останньо зацікавилась нашими балями місцева преса. Досі 194 дівчат було за цілий час між дебютантками. Професійні осяги є поважні. Більшість працює в автомобільному промислі. Кількох наших колеґ вибилось на поважні становища, як О. Серафин, Б. Андрушків та І. Козак. Між нашими членами є відомий винахідник Л. Гевко, про винаходи якого пишуть в американських журналах. З наших рядів вийшли теж деякі професорами університетів: д-р О. Біланюк, д-р З. Мельник та О. Мартинюк. Рідкісна подія, що два наших інженерів закінчило студії медицини і ординують. Це: д-р М. Юзич і дентист В. Ростенко. Кількість наших членів перейшла вже сімдесятку. Як основоположник нашого Т-ва в його 25-ліття бажаю йому багато успіхів у дальших роках, — сказав при кінці доповідач.

Після доповіді наш конферансьє з чудо - книжки відчитав, що запрезентує нам хор дружин інженерів (без назви), який в 1968 році був квінтетом, в 1972 році секстетом, а тепер є септетом. Ці пані — це: В. Андрушків, Н. Лаврин, Х. Липецька (оперова співачка), М. Михайлович, З. Серафин, М. Стефанюк і О. Федорович. При фортепіяні була М. Лісовська. Співали пісні: „Тихо над річкою" і „Сховалось сонце за горою", і на акордеоні Л. Липецький заграв „Жито, мати".

Тільки відлунали чарівні арії молодих дружин інженерів, як заповів наш „золотокнижник" маестра Е. Козака, незрівняного Гриця Зозулю, який серед бурхливих сплесків, підійшов до голосника. Про маестра годі щонебудь сказати, бо його кожне речення йде „на вагу золотого гумору". І зрештою — він прирік авторові цього допису, що в грудневому номері „Лиса Микити" помістить його монолог в цілості.

Зближаємось до кінця вечора. Ще вислухали ми ювілейні побажання від лікарів, що їх передав д-р М. Юзич, ще згадав конферансьє привіти від неприявних колеґ — Лісовського, Богача і Зубаля, як врешті наш заслужений провідник вечора відчитав кілька рядків з другого тому „Історії" нашого Відділу Т-ва УІА (на жаль в скороченому виді): „З кожним роком ідемо вперед, часто втрачаємо один одного. Але нам треба згадати з вдячністю тих, з ким ми розійшлись. Нам слід пам'ятати про заслужених членів, про тих, що розбудували наше Товариство та часто теж інші установи громадського характеру в Детройті. Треба зберегти сліди праці людей, щоб молоді з них вчились і черпали заохоту самі. Молоде покоління повинно йти за зразками попередників, з яких неодні працювали ще на рідних землях. Ця жива пам'ять про них робить з нас народ, що свідомий своєї мети. Слід вглибитись не тільки в минуле і їхніх творців, подумати теж треба про тих, що живуть і своїм трудом продовжують труд тих, що вже померли".

Дехто з приявних відійшов додому, але більшість залишилася, щоб погуторити. Музика грала і дехто танцював. При напитках допомагали до пізньої ночі сини п-ва Лавринів, Олег і Ігор. Поволі щезли зі стін і столів декорації, над якими працювали Надя Лаврин і Зеня Серафин, а їхні чоловіки, що були справжніми організаторами Ювілейного вечора, мусіли сплатити свій борг до кінця — привести залю до порядку. Щоправда, допомагав їм в цьому колега К. Сеник.

В. Нест-вич

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ВІСТІ З ДЕТРОЙТУ

„ЧЕРНИК" — „БІЛІ ОРЛИ" 2:2

Сезон копаного м'яча Першої Дивізії Мічиґенської Ліґи, по довгих перепонах через страйки суддів, дійшов до кінця. Нерішеним вислідом „Черник" здобув ще одну точку з „Білими Орлами" і в загальному показнику табелі гор опинився на передостанньому місці. В складі „Черника" виступали: Л. Лучин, В. Гнатюк, В. Стасик, В. Ощудляк, Я. Микуляк, Р. Гнатюк, С. Рапацький, П. Дигдало, Ю. Дацків, П. Гальний. В останніх 3-ох змаганнях в складі дружини виступали теж наступні юнаки: Б. Михальчак, Я. Присяжнюк, А. Гриньків, Д. Дудун. Завдяки великій завзятості і амбітності цих юнаків, що їх во ни проявили в кінцевій фазі сезону, дружина „Черника" урятувалася від спаду до нижчої дивізії ліґи.

КІНЦЕВИЙ ПОКАЗНИК ПЕРШОЇ ДИВІЗІЇ

1. Спорт Клюб — 17 точок, 26:9 воріт; 2. „Македонія" С. К. 15 точок, 25: 15 воріт; 3. „Італія" С. К. — 10 точок, 21:24; 4. Макомб Стар — 10, 15:19; 5. УАСТ „Черник" — 5, 11:30; 6. Сатурнія С. К. — 3 точки, 5:37 воріт.

„ЧЕРНИК" (ЮНАКИ „А") — „БІЛІ ОРЛИ" (ЮНАКИ) 2:1

Останні змагання сезону юнацька дружина „Черника" закінчила перемогою над „Білими Орлами", вислідом 2:1. Переможні голі для „Черника" здобули: А. Гриньків і Крис. В складі дружини юнаків виступали: Рапацький, Дудун, Никоряк, Федорак, Кахній, Крис, Ґреґ, І. Кукурба, Гриньків, Р. Кукурба, Стасів, Кіналь. Ельшевський. Провідником дружини є В. Левадовський, тренером — Р. Кахній. В показнику табелі гор юнаки „Черника" мають перше місце, маючи на своєму конті здобутих 18 точок і 33:8 відношення воріт, що їх стрілили: Гриньків 9, Кіналь 6, І. Кукурба 5, Р. Кукурба 4, Ґреґ 3. Кахній 2. Рапацький, Стасів, Крис і Никоряк по одному.

„ЧЕРНИК" (ЮНАКИ) — „КІКЕРС" (ЮНАКИ) 4:0

У суботу 30-го жовтня юнаки „Черника" виграли високо останню свою зустріч з юнаками „Кікерс", завдяки чому зайняли в показнику табелі гор друге місце. Переможні голі стрілили: Старостенко 3, і М. Присяжнюк. В складі юнацької дружини „Черника" виступали: Юзич, М. Дудун, Федорак, Кіналь, Кіндрат, Кручак, Мельник, Негрич, Прокоп, Стасів, Ю. Стасів, ван. Провідником дружини є Я. Присяжнюк, тренерами: Т. Дудун і П. Старостенко.

„ЧЕРНИК" (ДОРІСТ) — „БІЛІ ОРЛИ" (ДОРІСТ) 2:2

Доріст „Черника" здобув на площі „Білих Орлів" цінну точку і остаточно в показнику табелі гор зайняв третє місце. Голі для „Черника" здобули: Крупяк і Шумило. Склад дружини: Вовк, Журківський, Гнатчук, Гречний, Кіналь, Кондзьолка, Койо, Кренк, Музичка, Притуляк, Шумило, Скорупа, Скорупа П. Провідник п. Гнатчук.

КІНЦЕВИЙ ПОКАЗНИК ТАБЕЛІ ГОР ДОРОСТУ (ДО 12-ТИ РОКІВ)

1. Лейді оф Гуд Кауцил — 35 точок; 2. „Білі Орли" — 31; 3. УАСТ „Черник" — 24; 4. „Торнейдос" С. К. — 22; 5. „Вайткетс" С. К. — 6; 6. „Бенгальс" С. К. — 2; 7. „Блейзерс" С. К. — 0 точок.

„ЧЕРНИК" (УЧНІ) — „ВОРЕН" (УЧНІ) 6:0

Учні „Черника" здобули в своїй зустрічі високу перемогу, у висліді якої зайняли в показнику табелі гор друге місце. Переможні голі здобули: Вовк і Кручак по 2, Старостенко і Прокоп. В складі дружини учнів виступали: Крупяк, Вовк, Старостенк, Федоряк, Р. Шумило, брати Д. і М. Перел, Негрич, Стоплинський, Капітанець, Петруша, Качмар, Баган, Кахній, Зарицький, Євич. Провідник Є. Крупяк.

Крім згаданих дружин в УАСТ „Черник" активна дружина наймолодших (8 років і молодші), що їх зорганізувала і веде Осипа Шалай, тренерами є А. Качан і Н. Татарський, Капітаном Таня Крупяк. Під вмілим проводом згаданих осіб наші малята здобули в цьому сезоні 4-те місце, маючи на своєму конті 12 точок. Голі для тієї дружини здобули: Старостенко 10. Качмар 4. В активі дружини є 26 змагань.

У Детройті є теж діяльна атлетична секція при Українській Вищій Школі, яка має ланку футболу. В суботу, 16-го жовтня футбольна дружина „Бенгальс" відбула свої змагання із Ст. Ґедвік, програючи 6:14. В часі перерви відбулася коронація королеви на 1976-77, якою вийшла Марта Баранюк, княжнами вибрані: Ременюк Кручка, Трищецька і Шиндак. Атлетична секція при Українській Вищій Школі працює під проводом З. Висільксвича.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

„СПАРТАК" КИЇВ — АЗС ВРОЦЛАВ, ПОЛЬЩА 25:11 (9:5)

Дня 23-го жовтня в залі стадіону в Києві відбулися відплатні змагання ручного м'яча (гендболу) між українською жіночою дружиною „Спартак" і польським жіночим клюбом АЗС з Вроцлава, Польща, за Кубок Европейських чемпіонів. В попередній зустрічі в Польщі українки перемогли вислідом 18:15. В звітових змаганнях відзначилися: Людмила Панчук; Любов Драга, Зінаїда Турчин і Тетяна Макарець.

ВИСЛІДИ ФУТБОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ „КАРПАТИ" ЛЬВІВ — „ДИНАМО" КИЇВ 2:2

Не зважаючи на холодну погоду., на ці лігові змагання у Львові, на стадіон „Дружба" прибуло рекордове число понад 50.000 глядачів. Обидві дружини показали гарну гру, в якій для „Карпат" голі здобули: Савка і Данилюк, для „Динамо" — Слободян і Блохін.

„ЗОРЯ" ВОРОШИЛОГРАД — „ДИНАМО" МІНСЬК 2:1

Переможні голі для „Зорі" здобули: Пінчук і Андресв.

„ТОРПЕДО" МОСКВА — „ШАХТАР" ДОНЕЦЬК 1:0

„ШАХТАР" ДОНЕЦЬК — „ДИНАМО" ТБИЛІСІ 3:1

Переможні голі для української дружини стрілили: Яремченко, Васин і Федоренко.

„ДИНАМО" МОСКВА — „ДНІПРО" ДНІПРОПЕТРОВСЬК 3:0

Після тієї рунди змагань за звання чемпіона Вищої Ліґи СССР, „Торпедо" Москва веде 18:6 точками, „Динамо" Москва на другому місці 15:5 і „Карпати" Львів 14:10. „Динамо" Київ займає 8-ме місце 12:12, „Чорноморець" Одеса 10-те 12:12 точок, „Шахтар" Донецьк 10:14, „Зоря" Ворошиловград 10:14 і „Дніпро" Дніпропетровськ 15-те, передостаннє місце 9:15 точок.

СПОРТОВІ ВІСТІ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — МОРІС КАВНТІ С. К. 1:1

Петерзон, 29 жовтня — В чергових змаганнях сімкового турніру в закритій залі Армори в Петерзоні, „Ч. Січ" здобула тільки одну точку, ремісуючи з сімкою клюбу Моріс Кавнті 1:1. Єдиного голя для „Ч. Січі" здобув Богдан Бакун. Після цих змагань сімка „Ч. Січі" займає в показнику табелі гор — середнє місце.

„ЧОРНОМОСЬКА СІЧ" (МОЛ. ЮНАКИ) — БЕРЛІН КАВНТІ СК (МОЛ. ЮН.) 4:1

Берлін, Н. Дж., 30-го жовтня. — У своїх перших змаганнях за Чашу юнаків Ню Джерзі, молоді юнаки „Ч. Січі" здобули високу перемогу далеко на виїзді (к. 100 миль) в Берлін Кавнті з місцевим клюбом — 4:1. Молоді „Січовики" показали гарну і продуктивну гру, завдяки якій Павло Ситник — двократно, Мирон Васьків і Євген Туранський — стрілили ефективні голі. Крім свого чисто спортового завдання, провідники дружини і змагуни, виконали теж не менш важливе — інформативне, — спростовувавши в середовищі місцевого клюбу і громади, помилкову назву „рашіянс", якою вони образливо нас називали...

Склад „Ч. Січі": Д. Василак, Презимірський, Петрусь, Гельбік, Васьків, Калинович, Туринський, Маркусь, Щудлюк, Кігічак, Р. Василак, Сосяк, Ніщот, Ю. Ґбур, В. Ґбур, Ситник, Нікольс. Провідники: Е. Маркусь, А. Ґбур.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „БЕЙРА МАР" С. К. 0:1 (0:1)

Нюарк, 31-го жовтня. — Були це міжгрупові першенські змагання „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі, в яких „Ч. Січ", будучи вповні рівнорядною дружиною і маючи ряд нагод до здобуття голів, зазнала поразки мінімальним вислідом 0:1. Цього єдиного голя зустрічі господарі здобули несподівано вже в 6-ій хвилині, завдяки грубим помилкам оборонця „Ч. Січі" Говка і воротаря Дідохи. Обидва ці наші футболісти мали всі можливості з'упинити м'яч, або його відбити, який з легкого стрілу суперника опинився в сітці воріт гостей. В дальшому ході гри „Січовики" в більшості володіли ініціятивою, створили ряд чудових нагод до здобуття голь, одначе змагунам нашого нападу не „везло" і вони перестрілювали ворота португальців з найбільш догідних позицій. У 39-ій хвилині Вернер вмістив м'яч у сітку воріт господарів, але лінійний переконав головного суддю, що цей змагун перебував на „оф сайді". В кінцевій фазі змагань „Січовики" мали гнітючу перевагу, одначе згущена оборона португальців успішно зліквідувала всі небезпеки. Склад „Ч. Січі": Дідоха, Діркин, Говк, Ю. Бакун, Б. Бакун, Розмісp, Ситник, А. Бакун, Вернер, Місинг, Брозина, Васняк — провідник.

„ЛЬВІВ" КЛІВЛЕНД — ДЖЕРМЕН КІКЕРС С. К. 2:2 (0:1)

Клівленд, 3 жовтня. — До цих лігових змагань „Львів" виступив у послабленому складі, в якому бракувало двох напасників і одного оборонця, яких заступали резервові змагуни. В першій половині німецькі футболісти вели 1:0. Після перерви „Львів'яни", змінивши тактику, гри на довгі подачі, швидко вирівняли 1:1, що його здобув І. Маклейн. В ході дальшої гри Маклейн здобув ведення 2:1, але кілька хвилин перед закінченням тієї зустрічі німці щасливо вирівняли 2:2, використавши наріжний коп. В останніх тижнях „Львів" утратив ще одного доброго змагуна — І. Фабризі, який виїхав на університетські студії.

„ЛЬВІВ" — „ГРВАТ" С. К. (ХОРВАТИ) 1:2 (1:1)

Клівленд 10-го жовтня — Змагання із цим хорватським клюбом, були цікаві і емоційні. Ведення 1:0 для „Львова" з гарної акції Гейбеля, — здобув І. Гамуляк. Дві хвилини перед перервою хорватські футболісти вирівняли 1:1. Після перерви обидві дружини створили ряд добрих нагод до здобуття чергових голів, але рішальної про перемогу голя стрілили хорватські футболісти в останніх хвилинах зустрічі. Як і в попередній грі і цим разом не дописав нам, який під сучасну пору є найслабшою сторінкою дружини. Склад „Львова" в останніх двох змаганнях: Жига, Гамуляк, Бурдяк, Калікісто, Середа, Гейбел, Бартелс, Шминдрик, Бес. Мавер, І. Гамуляк, Добрянський, Коломієць, Жак.

„ЛЬВІВ" — „ДОНАВ ШВАБЕН" С. К. 0

Клівленд 23-го жовтня — Не зважаючи на ще більш ослаблений склад, в якому цим разом бракувало Маклейна і контуженого воротаря — І. Жиги, „Львів" завдяки своїй сильній обороні вирвав від тієї сильної німецької дружини одну цінну точку. „Донав Швабен" під сучасну пору займає друге місце в „Лейк Ірі Сакер Ліґ" і поважно загрожує лідерові, яким є хорватський клюб. В обороні „Льва" на відзначення заслуговують: Богдан Бурдяк і Серґійо Калікісто. Добре поплисуються теж: Михась Гамуляк та Анатолій Середа і Стефан Шминдрик — обидва юнаки, які змагаються в складі першої дружини. Після цих змагань „Львів", маючи здобутих 4-ри точки, займає на усіх 10 дружин, сьоме місце.

Склад „Львова" в цій грі: Ортега, Шминдрик, Бурдяк, Калікісто, М. Гамуляк, Середа, Гейбл, І. Гамуляк, Добрянський, Сказаних, Жак, Бартелс і Бес.

І. Жига

Друга листа зделкрованих і зложених грошей на купно спортової площі УСО „Тризуб"

По 1 000 Дол. склали: Мазурок Степан, д-р Павлічка Іван.

По 500: мгр Козак Ярослав, Преосвящ. Кир Василь, Лужецький Богдан, Іськів Ст., Сохор Осип, Колодій Ярослав, Варварюк Назар, д-р Сілецький Богдан.

По 250: Казанівський Богдан, Баранецький Мирон, Харина Данило, Осередок СУМА ім. УПА, Хор „Прометей", Риндич Володимир, Кулинич Павло, Воланюк Степан, Гаврась Олексій, Сальський Станислав, Кундиревич Степан, інж. Яримович Зенон, Хромяк Михайло, Малиновський Василь, Лоза Евген, Корчинськ и й Володимир, Галас Лев, Дорогий Александер, Федорчук Ярослав, Зубик Богдан, Лучанко Володимир, д-р Бернадин Ярослав.

По 100: Цюпак Микола, Лесник Юрій.

Разом зделкровано і вже частинно вплачено готівкою суму 29 300 дол.

Комітет купна спортової площі УСО „Тризуб" повідомляє, що правне оформлення і підписання контракту відбудеться 2-го лютого ц. р. і тому просить, щоби зделкровані гроші вплачувати готівкою чи ратами в Українській щадниці на конті 55--45 касира Я. Кухтина в крамниці „Космос" і в домі „Тризуба".

Р. С.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Реґіональна Конференція в Ню Йорку

Заходом Комісії Реґіональних Дослідів і Публікацій НТШ і Ради Представників Реґіональних Комітетів відбулася в Ню Йорку, в домівці НТШ, чергова реґіональна конференція при участі представників Бережанщини, Бойківщини, Дрогобиччини, Лемківщини, Самбірщини, Станиславівщини, Стрийщини, Теребовельщини, Тернопільщини та Ярославщини.

Голова КРДП, проф. В. Лев, відкрив конференцію, вітаючи приявних. Протокол з минулорічної реґіональної конференції прочитав секретар І. Дурбак. Голова Ради Представників Рег. Комітетів, д-р М. Ценко, голова Стрийського Комітету, у вступному слові згадав про 100-ліття сумної пам'яті Емського указу, про тотальну русифікацію України в ім'я „злиття народів в один совєтський народ" та великі завдання нашого реґіонального руху у вільному світі. Українська Енциклопедія, Український Науковий Інститут у Гарварді та 30 реґіональних томів — це наша зброя в боротьбі за вдержання нашої національної ідентичности. Треба приспішити видавання дальших реґіональних збірників, притягнути молодь до співпраці, щоб оборонитися перед великою небезпекою русифікації.

І. Дурбак з'ясував сучасний стан нашого реґіонального руху. Цього року появилися два збірники: „Альманах Станиславівської Землі" та „Історія Гуцульщини". Перший виданий під фірмою НТШ, другий — Гуцульського Дослідного Інституту й Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади. Вони мають свої світла й тіні, багато недоліків, що їх можна було виправити при співпраці з членами НТШ. Обидва збірники не вичерпали своєї тематики; повинні б появитися дальші томи з доповнениями браків. В підготові 10 дальших збірників, деякі з них чергові томи попередніх видань. На жаль, неохоплені ще видавничим рухом: Львівська область, Перемищина, Коломийщина (Бучацька, Коломийщина (обидві)...

Львівська область, Перемищина, Коломийщина (обидвіт), Рогатинщина. Хоч Організація Лемківщини видала 2 томи своїх „Анналів", одначе це не опис міст і сіл Лемківщини, що є головним завданням реґіональних збірників. Треба подбати, щоб згадані області і повіти зорганізували свої реґіональні комітети, зібрали матеріяли про свої місцевості й видали їх, або склали в наших архівах чи бібліотеках, якщо не мають можливости видати друком. Після закінчення старокрайових реґіональних збірників наші діячі, що здобули певний досвід у збиранні й опрацьовуванні матеріялів, повинні включитися у збирання матеріялів про наші осередки в Америці. Крім загальної історії всіх наших осередків в Америці, цю опрацьовує Гол. Управа УККА, треба видати на місцях в обох мовах історію кожного нашого осередку зі світлинами і голосами місцево, пре гд, бо в загальній історії не буде місця для докладного опису нашого життя.

Д-р Р. Миколаєвич з'ясував справу видання ІІІ-го тому тернопільського збірника, що зволікається і продовжується з браку описів усіх сіл і деяких матеріялів. Необхідно опрацювати теж резюме трьох томів по-англійськи, покажчики імен і місцевостей. Станиславівський збірник виданий прекрасно, на доброму папері, багато ілюстрацій, опрацьований науково, одначе багато матеріялів не увійшло до нього, необхідно видати другий том.

В дискусії промовляли всі учасники. Д-р В. Лев підкреслив труднощі в редагуванні рег. збірників, що випливають з різних поглядів на зміст і призначення збірників.

Д-р Я. Падох підкреслив недоліки деяких реґіональних видань: брак описів усіх сіл, забагато про поодинокі особи, треба спростовувати брехні в совєтських реґіональних виданнях. Проф. Б. Загайкевич зібрав матеріял про Лемківщину, але невідомо, де вони тепер? Лемки розбилися по інших землях, але треба зібрати всі лемківські матеріяли. З Польщі приїхав ред. Дзвінка, що редагував Лемківські сторінки в „Нашому Слові" у Варшаві. Треба дбати про індекс, резюме по-англ., розсилати до всіх університетських бібліотек. Д-р Л. Луців пригадав, що Й. Шварц збирає всі українські книжки і висилає до Ізраїлю. Інж. Піпковський згадав про історію роду Ліщинських та історії наших родів, їхнє значення. Д-р В. Лев згадав про історії інших родів: Петрушевичів, Волянських і ін., як важливий причинок до нашої історії. І. Мартинюк повідомив, що друкується його історія села Ценева в Бережанщині. Д-р С. Рабій - Карпінська повідомила, що історія Самбора д-ра Ю. Рабія чекає на видання. Ф. Колодій згадав, що УККА вислав запитники до всіх Відділів УККА у справі ювілейної історії нашої еміґрації в ЗСА. Д-р Я. Падох ствердив, що і НТШ, і УВАН, і Гарвард, і УККА займаються історією нашої еміґрації, крім того ще й інші: Т-во українських істориків, Соціологічний Інститут, але досі малощо зроблено. Канада випередила нас. Д-р В. Лев з'ясував лемківські сторінки „Нашого Слова" у Варшаві, описи сіл і міст, народні пісні з нотами, спомини, літературні твори, оповідання, відгуки письменників з Лемківщини. У них пробивається любов до рідної землі. Варт їх зібрати і видати. В лемківських календарях багато цінних матеріялів. В літературному додатку „Наша культура" високий рівень. Д-р М. Ценко закликав до активности, щоб гідно завершити велике діло — реґіональні історії цілої України.

На тому д-р В. Лев закінчив конференцію, закликаючи до дальшої праці для закінчення реґіональних описів з України, і з нашого поселення в Америці.

З приводу тієї чергової реґіональної конференції треба ствердити, що значне число запрошених не прибуло. Якщо якісь реґіональні комітети не могли вислати своїх представників, то хоча повинні були прислати короткий звіт з діяльности. А вже найсумніше, що деякі наші області, досі не обняті нашим реґіональним рухом, не виявили досі зацікавлення, щоб створити свої реґіональні комітети і сповнити свій обов'язок супроти своєї вужчої батьківщини. Якщо цього не зробиться в найближчих роках, то залишаться „білі плями" в наші історії, як це, на жаль, сталося з нашими давніми часами, де треба шукати за арабськими, турецькими й німецькими джерелами, бо наші предки не дбали, щоб увіковічнити історії їхніх часів... Найвища пора пробудитися з задовгого сну, та приступити до праці, що її вже виконали гідно деякі наші реґіональні комітети. Тепер уже легше йти їхніми слідами, бо шлях і методи праці промощені. Чи маємо потверджувати закиди наших ворогів, що ми — „неісторична нація"? Якщо цей „останній дзвінок" збудить когось із довгого сну, — тоді ці думки, — висказані тут, не будуть даремними!

І. Дурбак

Міжнародний Фестиваль у Брентфорді, Онтаріо

Широковідома торонтська „Каравана", що рік-річно на початку літа стягає до своїх етнічних павільйонів сотні тисяч відвідувачів, приваблюючи їх своїми мистецькими імпрезами, національними експонатами і безмірним кулінарним багатством, — має „побратима" у славному задля Белл - Телефону Брентфорді, Онт. — „Міжнародний Фестиваль" етнічних груп з їхніми павільйонами „Селами" і Королевами, їхніми репрезентантками.

Брентфордський Фестиваль це також дуже успішна в престижевих засягах і фінансових осягах міжнаціональна імпреза, що її влаштовують від трьох років власними зусиллями і щедрою працею етнічні групи в Брентфорді, до яких пристали й англійці, французи та американці; була вона, можна б сказати, задумана на взір торонтонської Каравани і дотепер здобула загальне признання мешканців Брентфорду та околиць. Заініційована була як частина святкування 100-ліття Белл-Телефону в 1974 і рік-річно втішається повною підтримкою офіційних чинників Брентфорду, як також замітною щирістю пресових органів, що не щадять для обширних звідомлень про Фестиваль, прикрашених відповідним и світлинами, своїх передових сторінок.

Цьогорічний Міжнародний Фестиваль у Брентфорді відбувся в днях 11 - 17 липня і був репрезентований 13-ма павільйонами 11-ох етнічних груп. Усіх разом відвідувачів 13-ох павільйонів підраховано на звиш 200 тисяч. Тому представники всіх павільйонів підкреслювали ту саму думку: збільшилось помітно число учасників Фестивалю, й куди більші фінансові успіхи приніс цьогорічний Фестиваль як у попередніх роках.

У цьогорічному брентфордському Фестивалі зокрема гідно зарепрезентували себе брентфордська українська громада почерез свої дві парохії: українську католицьку св. Івана Хрестителя зі своїм павільйоном „Українське Село" й українську православну громаду з павільйоном „Київ". Своїми прекрасними експонатами з народного мистецтва та різнородними мистецькими імпрезами, не виключаючи з цілости своєї фестивальної програми традиційних українських страв, та взагалі своєю організацією, здобули українські павільйони першинне признання для українського імені. Здобули вони теж й замітні фінансові успіхи. І так, наприклад, павільйон „Українське Село", що містився в модерно - відновленій парохіяльній залі церкви св. Івана Хрестителя, в цьогорічному фестивалі придбав на потреби парохії суму 14.5 тис. дол.

Зокрема величаво відбулося відкриття павільйону „Українське Село" в парохіяльній залі св. Івана Хрестителя, що було сполучене з парохіяльним празником, і тому — замість „празничного обіду" — відбувся акт відкриття, який довершили Владика Ізидор, Торонтонський Епарх, і посадник Брентфорду Чарльз Бовен, в приявності численних учасників і вистатних гостей: дружини мейора, члена канадського парляменту Мак Макарчука, Королеви павільйону на 1976 рік Лесі Галан, пароха з дружиною о. Івана Столярчука, голови Церковного комітету і Організаційного комітету „Українського Села', д-ра Івана Скрипуха, голови місцевого відділу ЛУКЖ і мистецької програми павільйону, Ліди Скрипух, та ін.

В передполудневих годинах архиєрейську Службу Божу відправив з нагоди празника св. Івана Хрестителя Владика Ізидор в соолуженні о. Володимира Шаранєвича з Торонта і о. Казимира Грицишина з Ватерфорду. При вході до церкви Преосв. Владику Ізидора привітав за традиційним звичаєм: хлібом і сіллю п.Олександер Піх, а китицею живих квітів діти Рідної Школи і Осередок СУМ.

Павільйон „Українське Село" відвідало звиш 30 тисяч гостей, оглянувши цінні скарби народного мистецтва, що їх численно зібрала і помистецьки влаштувала голова мистецької програми, голова ЛУКЖ, Ліда Скрипух. Гості мали теж нагоду побувати на виступах танцювальних груп, а саме: місцевої групи при парохії і членів СУМ, яку веде п-ні Скрипух, та позамісцевих груп: „Русалка" з Бурлінгтону, „Дунаю" з Сен Кетеринс і „Українка" з Кіченер; учасники „Українського Села" мали теж нагоду підкріпитися на силах українськими стравами, які приготовила з допомогою членкинь відділу ЛУКЖ п-ні Анна Гут, і освіжитись різнородними напитками, що вміло доливальнував С. Касіян, та на пам'ятку дещо закупити з української кераміки в „українському склепі", що його вела п-ні Анна Крутиголова.

Розмах успішної праці, що її вкладають для добра парохії її члени, а зокрема членкині відділу ЛУКЖ, у співзвучному погодженні з о. парохом Столярчуком і при повній співпраці Церковного комітету, що в свому складі об'єднує всі парохіяльні організації, є добрим прикладом для кожної парохії, що того роду праці й співдіяння цілости парохіян потребує. Якщо йдеться про парохію св. Івана Хрестителя в Брентфорді, то таким добрим прикладом світить, то при нагоді Брентфордського Фестивалю, якого прикладним членом є павільйон „Українське Село", — не можна не згадати зокрема праці п-ва Скрипухів, що її вони віддають щедро, з ентузіязмом, з пожертвою вільного часу та фінансових датків для потреб і розвитку парохії. Бож і всі плянування та приготування „Українського Села" спочивали в руках голови Організаційного Комітету д-ра Івана Скрипуха з його щирими співпрацівниками з Церковного комітету. Однак душею в реалізації тих приготувань і влаштувань „Українського Села" і різнородних імпрез у парохії безсумнівну завжди є дружина д-ра Скрипуха, п-ні Ліда, що зуміла промовити до членкинь свого відділу ЛУКЖ.

Щедра праця в парохії, так поодиноких осіб, як і щира співпраці цілости парохіян веде теж до фінансових успіхів, яких певна частина призначується і на добročинні цілі поза парохією. Згадати б хоч би недавню пожертву 100 дол. на Український Дім ім. І. Франка в Торонті чи звиш 100 дол. на пресфонд „Н. Мети". На добродійні цілі в пляні праці відділу ЛУКЖ заплянована й інші суми, що згодом будуть переслані на властиві адреси. Організаційні плянування для „Укр. Села" вже розпочаті й на другий рік, який напевно буде не менш успішний як і біжучий.

М. П-юк

Виступ театрального ансамблю СУМА в Чікаґо

Дня 30-го жовтня ц.р. Театральний Ансамбль СУМА при Ос. ім. М. Павлушкова виступив з великим успіхом в Міннеаполісі, спонзорованім місцевим Осередком СУМА.

Молоді дружинники СУМА поставили собі за ціль вказати на недоліки нашого життя на еміґрації в формі здорової сатири, жарту та пісні. Використовуючи твори наших письменників та пишучи сам, керівник ансамблю Мирон Куляс дав добру аналізу нашого життя, вказуючи в гумористичний спосіб на наші спільні недомагання. Важливо, що із цілого виступу розуміє із захопленням сприймає молодь і в цей спосіб вчиться.

Ревія „Тяжко на еміґрації" кожного слухача розвеселить і її варто побачити.

Театральний ансамбль виступав двічі в Чікаґо, маючи завжди багато молоді, яка із захопленням сприймала цілості програми. Склад Ансамблю: М. Куляс — керівник, Я. Верещак, С. Дрозд, Т. Дрозд, П. Крутяк, С. Остапчук, О. Федак, Х. Федак, І. Шалева, К. Тиха, Р. Голяш, Я. Конол, М. Павлюк.

Фортепіяновий супровід: Марійка Гаврилюк, Ростислав Зботанів.

С. Вовк

УККА – ПЕРЕД ВЕЛИКИМИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

році 132.000 долярів. Ця рекордово висока сума виявляє зрозуміння збірного громадського розуму, що діяти можна лише на власній базі, як у справах політики, так і культури.

Запитання: — Який фінансовий плян був намічений на 1976 рік?

Відповідь: — Та ж сама сума, що й минулого разу: 132.000 дол., але дотепер зібрано лише 72.492 доляри.

Бачимо, що в той час, коли підвищились ціни навіть на папір і коверти чи поштові значки, УККА старається так збалянсувати працю, щоб не звертатись до громади по збільшені вплати. Сума з минулого року не підвищена в 1976 році. Це цікаве явище, особливо тоді, коли триває праця над книгами „Історія української еміграції в Америці" та „Актами української державности"; коли ціни на папір зросли майже втричі, а регулярно виходить важливий вісник української політичної думки „Український квартальник", коли УККА плянує спонзорування виступів мистецьких ансамблів.

Поширення засягу праці, нормальна річ, вимагає не скорочення, а побільшення фондів. Мітично-легендарні „акули Воллстріту" тут ні при чім, нехай такими назвами жонглюють ті, про яких недавно писав о. Василь Романюк: „У цій країні неможливо жити".

Український Конгресовий Комітет Америки це не тільки політичний репрезентант української спільноти у цій державі — це також голос України без московсько-большевицької цензури. Пригадаймо великі й коштовні оголошення хоча б у „Ню Йорк Таймсі" в справі поневоленої України, фактично — політичні вістки УККА до всього американського народу та Уряду...

Зменшення наших трудових видатків на Народний Фонд УККА могло б вийти лише на єдину користь — на користь гнобителя нашої Нескореної Нації.

НОВООБРАНА ЕКЗЕКУТИВА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

читав звіт Номінаційної Комісії, яка продовжила свою діяльність на два тижні по Конґресі й яка запропонувала дев'ять організацій, що мали б дати кандидатів до Екзекутиви УККА, з яких Екзекутива вибрала три організації, а саме: від Централі Українських Кооператив Америки інж. Дмитра Григорчука; від Т-ва Українських Інженерів Америки інж. Євгена Івашкова і від Центральних Молодечих Організацій пані Славу Рубель та мґра Аскольда Лозинського. Кооптовано також від ЦУКА директора Омеляна Плешкевича — Чікаґо, Ілл., та дир. Романа Раковського з Ню Йорку до Крайової Ради УККА. Всі ті кандидатури Крайова Рада УККА затвердила.

Мґр Іван Базарко звітував також про підготовку відзначень 22-го січня у Вашінґтоні, Олбані та інших українських громадах.

Пані Уляна Дячук, касир УККА, склала фінансовий звіт з XII Конґресу. Конґрес дав в приходах: реєстраційні оплати делеґатів — 19,420 дол.; за продані білети на бенкет і ланч та оплати гостей — 3,028.00 дол. — разом 22,448.00 дол.

Конґресові видатки: готель за бенкет і два ланчі — 18,161.10 дол.; службові кімнати — 257.87 — разом 18,418.97 дол.

Виготовлення „Шевченківських Грамот Волі" — 1,179. дол. Мистецька програма — 650.00 дол. Списки делегатів, течки для них, жетони та інші матеріяли — 865.97 дол. Друки для делегатів — 257.00 дол. Друки для статутової Комісії — 250.95 дол. Інформації на радіо, в пресі та інші видатки 585.48 дол. Разом видатки — 28,706.65 дол. Фінансовий недобір з Конґресу — 258.65 дол.

Пані У. Дячук також предложила ппрелімінарний бюджет УККА на 1977 р. у висоті 172,500.00 дол., що включає 148,500.00 дол. приходу з Українського Народного Фонду (135,000.00 — від індивідуальних платників, 12,000.00 дол. – членських вкладок від організацій та 1,500.00 дол. з інших приходів); решта 24,000.00 включає 5,000.00 з передплат на „Український Квартальник" та продажу книжок; 10,000.00 дол. збірка на СКВУ; 5.000.00 дол. — на дім УККА та 4,000.00 з відсотків на банкових контах.

З черги, д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", звітував про стан видань УККА. Згідно з його інформаціями, видання матеріялів симпозіюму з нагоди 30-річчя „Українського Квартальника" є вже в стадії друкування. Він далі твердив, що переклади твору, „Акти Української Державности" дещо протягнулися, бо деякі тексти є в латинській або церковнослов'янській мовах і тому треба було шукати за фахівцями для їх перекладу. Книжка, яку приготовляють професори Олександер Оглоблин і Василь Омельченко, включатиме також інтерпретативну статтю авторів.

Третій твір відносно нищення України московсько-совєтським режимом не можна було закінчити з уваги на смерть бл. п. ред. Богдана Кравцева, одного з трьох авторів, який писав про культурно-етнічний ґеноцид українського народу. Статті двох інших авторів, проф. Григора Лужницького про нищення українських Церков та рад. Дмитра Левчука про голод в Україні — викінчені.

Д-р Душник далі звітував, що найбільшою працею УККА є „Історія української іміграції в Америці", над якою він працює понад один рік. Досі ще тільки кількох авторів не надіслало своїх обіцяних рукописів; готовими до друку є понад 30 довших статтей і таке ж саме число історій українських громад. Понад 15 рукописів є в стадії перекладу або редакції та перепису. Як тільки всі рукописи будуть закінчені тоді законтрактується видавця. Книжка мусить вийти друком перед кінцем 1977 року.

До других справ, які були на порядку дня, належали звіти д-ра Богдана Гнатюка, ред. Ігната Білинського та мґра Базарка про засідання Секретаріяту СКВУ у Вінніпеґу, на якому вирішено ряд справ відносно співпраці УККА з СКВУ, про що було спеціяльне повідомлення в українській пресі. Порушено також ряд організаційних справ та відчитано важливішу кореспонденцію, між іншим, листа від Представництва Української Національної Ради в Америці відносно святкувань річниці 22-го січня.

НІНА КАРАВАНСЬКА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

новники міліції доказують Світличній і її тепер уже шестирічному синові, що вона не має права на прописку, себто на поселення там, де вона жила до часу її арешту. Чиновники міліції м. Києва, столиці України, відкликаються до незгідної з законом мотивації: мовляв, у місці попереднього замешкання Н. Світличної немає такого розміру житлової площі, яка передбачається партійно-державними вимогами для мешканців столиці України. Але ж згаданій вище Постанова і правила прописки дозволяють особам, що були судово карані, на прописку незалежно від розмірів житлової площі.

Звичайно, в канцелярських столах відділень системи Міністерства внутрішніх справ лежать ще якісь постанови й правила, в яких чорним по білому написано, що тим, кого судили за їхні політичні переконання, не дозволяється жити в культурних центрах країни.

Система такого характеру „доповнень" до законів є прикмета всьому совєтському правопорядкові і відома під назвою підзаконних актів. Підзаконні акти — це, на ділі, напівгласні, або зовсім негласні інструкції, які перекреслюють мініправа совєтських громадян.

Давніше, в одній із заяв, переданих з табору, Надія Світлична вказувала на те, що вона є жертвою своєї віри у Загальну Декларацію Прав Людини, що її ухвалила Генеральна Асамблея ОН. Але, попри те Надія та її син Ярема — це жертви того правопорядку, при якому можна розлучувати матір і сина, засудити її за політичні переконання, правопорядку, в умовах якого не можна боротися за елементарні людські права. Таким чином законодавча система, яка теоретично забезпечує такі права, сама їх перекреслює при помочі підзаконних актів та незаконних дій.

Панове! Напевно ніхто з Вас не хотів би, щоб Надія та Ярема стали ще жертвами нашої з Вами байдужости. Допоможім їм отже нашими спільними зусиллями! Сьогодні треба передусім оборонити їх перед тими, хто відмовляє їм права поселитися там, де вони жили до часу арешту, себто в Києві при вул. Уманській ч. 35, кв. 20.

Я запевняю Вас, Панове, що під згаданою адресою місця для замешкання не менше як у таборі, в якому Надія і я жили впродовж останніх чотирьох років.

В інтересі Надії Світличної та її сина Яреми Світличного я готова дати Вам доповняючі правдиві свідчення, якщо без них Ви не можете помогти матері, яка ще вчора була в'язнем сумління.

Ніна Строката-Караванська,
член Американської Асоціяції Мікробіологів,
до грудня 1975 року політичний в'язень СССР
30 вересня 1976.
Таруса, Калужської обл.
вул. Луначарського 39

ДЕМОКРАТІЯ Й МОСКВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

мов та має глибокі коріння в старовині. Ця добре розвинута література існує від XII століття, вона активна й оригінальна своїм змістом та висловами. До часів громадянської війни в Еспанії, коли переміг ген. Франко, каталонці видавали своєю мовою біля тисячі часописів та журналів. Режим Франко заборонив їх видавати.

Характерне явище: політика режиму Франка щодо басків, і зокрема каталонців, нагадує нам політику Александра II, імператора Росії, який, переводячи реформи для селянства, — ліквідації кріпацтва, — одночасно затверджує закони про заборону української мови — Емський указ, а перед тим було обмежено українську мову указом Валуєвським. З одного боку, Росія вела війну проти Туреччини за звільнення слов'ян на Балканах, а з другого — завойовувала Кавказ та вела інтервенцію в Туркестані.

Гасло „Іспанія" в згаданому совєтському „Політичному словнику", призначеному для України, не згадує політичних і національних умовин, які існували в Еспанії для басків та каталонців. ~~Мабуть, редактори уникали~~ нагадати читачам, що фашистський режим ген. Франка заборонив розвиток національної культури цих двох народів, щоби не було паралелі з національною політикою КПСС щодо України, де переводиться вперту програму русифікації.

Отже стає в повний зріст питання послідовного переведення фашистівських принципів поневолення народів Совєтською імперією для створення ганебної теорії сучасного „спілкування" народів у спрутових обіймах „єдиного совєтського народу". Принципи фашизму: поневолення народів в ім'я розвитку вищої раси — гітлеризму або італійського фашизму, і спорідненого з італійським фашизму ген. Франка, є якраз те, що потрібно Москві для створення „совєтського народу". Для закінчення цієї статті наведемо пояснення з „Політичного Словника" про гасло — Фашизм: це є „терористична диктатура найреакційнішого і найагресивнішого кола монополітичної буржуазії"... Йому характерне придушення всіх прогресивних рухів". Отже цього досить, щоби переконатися, що совєтська „пролетарська" система — це гірший фашизм, тільки вивернутий, бо робиться він не для „буржуазії", а для нової кляси „номенклятурників", яка є основою сучасної совєтської імперії. Нова кляса, яку так яскраво й правдиво описав у своїх дослідах Мілован Джілас...

Ратґерс в Нюарку...

(Продовження зі стор 1-ої)

тецтво із мистецтвом сусіднього нам народу. Виховний момент тут дуже великий і важливий, бо етнічні групи, звичайно, приготовляють такі фестивалі самі для себе. Тому, що університет положений посеред великих українських і польських громад північного Ню Джерзі, він вважає, що чисельна участь у цьому фестивалю теж познайомить цю частину американської громади з університетом.

У програмі фестивалю заплановані виставки народного мистецтва. Українську виставку приготовляє Окружна Рада Союзу Українок Ню Джерзі; головою якої є пані Оля Гнатейко, а пані Оксана Кузьмак очолює комітет, який займається мистецькою виставкою. Український Студентський Клюб при Ратґерському Університеті приготовляє традиційний український харч для всіх гостей; головою Клюбу є Надя Полегенька.

Найбільшою атракцією фестивалю буде виступ двох танцювальних груп і двох хорів. Танцювальна група „Верховинці" під мистецьким проводом Олега Гензи виступить зі своїми вже добре відомими українськими танками. Чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригентурою проф. Михайла Длябоги відспіває низку українських пісень і колядок. Виступлять теж дві польські групи. Програмою проводитиме пані Оксана Соболта. Фестиваль триватиме від год. 12 полудня до 6 вечора. Вступ вільний.

Треба відмітити, що це унікальна імпреза саме тим, що вперше американська академічна установа запрошує і гостить ці дві етнічні групи. Чисельна участь громад може відкрити двері до майбутньої співпраці з університетом. Програма східньо-европейських і совєтських студій при Ратґерському Університеті, основником і директором якої є проф. Тарас Гунчак, заслоговує на признання за цей корисний почин.

Подяка

Від кінця серпня цього року, коли-то моя дружина Марія раптом дуже важко захворіла, ми отримали кілька десяток усних, листовних і телефонічних бажань дружині виздоровіти. Окремо ми дістали від українських співмешканців 23-поверхового дому, де живемо, багато доказів прихильности і готовости до добросусідської допомоги. Тепер, коли після 5-ти тижневого лікування у шпиталі і кількатижневого дома стан здоров'я дружини вже настільки покращав, що вона вже — з ласки Господньої — відзискала сили, хочемо подякувати всім, які виявили нам своє серце в тому трудному для нас часі. Не маючи можливости зробити це кожному зокрема, висловлюю в імені дружини і своєму в першу чергу обом лікарям, які лікували дружину, ВП. д-рові Олександрові Лятишевському і д-рові Джозефові Вренненові, а далі всім рідним, приятелям і знайомим сердечне СПАСИБІ.

Грудень 1976. ІВАН КЕДРИН

ОРДЕН ЛЕНІНА

„Уста безбожних вибризкують зло" — Приповістки 15:28

В наших руках маленька книжечка під назвою: Адвентисти, пера кандидата філософічних наук, А. В. Белова, 240 сторін малої вісімки, тираж — 100,000 примірників (вже другий наклад), видавець — Полиздат, Москва.

Ціллю книжки є знеславити адвентистів в очах радянського читача. Це вже є свого рода відзначення, коли видається так потрібні для підривної роботи рублі на внутрішні потреби, щоби остерегти своїх рабів перед церквою адвентистів. Але, коли автор минається з ціллю і лаючи адвентистів також показує, не хотячи, їхні добрі прикмети, то це наче орден Леніна, коли б адвентистам не було б до цього ордена байдуже.

Чи можна заключувати по другому, коли автор старається втовкмачити читачеві, що адвентизм розвивається тільки в атмосфері кризи капіталізму і непевности завтрішнього дня (стор. 65), а трохи згодом проговорюється, що адвентизм не нидіє в країні, де знищено капіталізм і „жити стало лучше і веселей". Белов пише, що адвентисти „Проникли буквально всі закутки планети" (ст. 66), але і в СССР він нараховує в 1924 році 11,500 душ, в 1925 — 12,282, в 1926 — 12,687, в 1958 — 21,000, в 1964 — 21,500. Вони не тільки скупчуються традиційно в Україні (тут, на Заході нам дехто пише, що адвентизм не підходить для нашого народу), але тепер вони появляються там, де „передтим ніхто про них не чув" (ст. 66). Адвентистів можна знайти на Далекому Сході, в Північному Кавказі, в Казахстані, в Сибірі, в Кіргізії, в Білорусі і в Прибалтиці (ст. 67).

Громадянин Анатолій горлає, що адвентистична віра є дуже еґоїстична, бо кожен визнавець старається осягнути внутрішнє новонародження, вести святе життя і відректися самого себе (ст. 99 і 100). Автор зовсім забув на сторінках 64 і 65 він писав, що в цілому світі в 1970 році адвентисти не тільки користувалися „для пропаганди" 3,236 радіо і 450 телевізійними станціями, але також удержували 143 лічниць, 138 клінік і санаторій з 5,279 лікарями, 19-тисячним медичним персоналом і в 1970 році обслужено 4 мільйони людей.

Дальші приміри „еґоїзму" адвентистів вичислені на сторонах 119 і 117, де закидається адвентистам, що вони вчать про покаяння, визнання гріхів, навернення, новонародження, спільність з Христом і духове зростання. І знову орден Леніна: „Не можна заперечити, що звичайні члени ревно відносяться до того принципу любови".

Ніяк не смакує авторові спеціяльна дієта адвентистів, бо „вона послаблює силу волі" (ст. 38). Для чого б органам КҐБ не кормити поживою адвентистів Валентина Мороза, Ірину Сеник, І. Калинця, С. Шабатуру і тисячі других людей сильної і впертої волі, тоді буде їм менше клопоту і не треба червоніти перед світом.

Кінчаємо копією із заголовної сторінки: „Вони очікують другого приходу божого сина... мріють про Боже царство... моляться до спасителя людського роду. А земне життя, із всіма його радощами, проходить біля них марно".

Спасибі, громадянине Белов. Цей пеан вартніший за тузінь орденів Леніна.

Ми також вдячні Богові за це, що в країні, в якій нам не можна видрукувати одної стрічки про наші ідеї, сама держава нас в цьому виручає.

INFORMATION SERVICE OF UKRAINIAN ADVENTISTS
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ВУЙКА І КУЗЕНА

сл. п.

ЯРОСЛАВА БІЛАСА

будуть відслужені

Заупокійні Святі Літургії з Панахидами

в слідуючих церквах:

КОГОВЗ — СВ. АПП. ПЕТРА і ПАВЛА, в ПОНЕДІЛОК, 20 ГРУДНЯ ц. р. о год. 6-ій веч., в П'ЯТНИЦЮ, 24-го ГРУДНЯ ц. р. о год. 8-ій рано;

БОФФАЛО — СВ. ІВ. ХРЕСТИТЕЛЯ, в НЕДІЛЮ, 19-го ГРУДНЯ ц. р. о год. 10-ій рано;

ТОРОНТО (Канада) — СВ. о. МИКОЛАЯ в ПОНЕДІЛОК, 20-го ГРУДНЯ ц. р. о год. 8-ій рано;

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ — ЦАРЯ ХРИСТА, в ПОНЕДІЛОК, 20-го ГРУДНЯ ц. р. о год. 7-ій рано;

ЧІКАҐО — СВВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ в ПОНЕДІЛОК, 20-го ГРУДНЯ ц. р.

Про молитви в намірении Покійного просять, горем прибиті:
ДРУЖИНА, ДІТИ, ВНУКИ
СЕСТРІНОК І КУЗЕНИ

З огляду на те, що я не мала змоги особисто чи листовно подякувати ще деяким Друзям і Приятелям Покійного Ярослава за пожертви на добродійні цілі і вислови співчуття, цією дорогою складаю щиро-сердечну подяку: д-рові В. Федорцівy, проф. Б. Губці, д-рові В. і М. Душникам, П-ству: І. і І. Городиським, Я. і В. Черевкам, Т. і Р. Британам, Л. і М. Халупам, С. і Є. Гутовичам, П-ам: В. Колінкові, Б. Морозові, М. Михаськовому і М. Курчакові.

Опечалена —
дружина ЗЕНОВІЯ з Родиною

Ділимося сумною Віcткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 8-го грудня 1976 р. в Карні, Н. Дж., ненадійно упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН ВОЙЦЄШКО

нар. 20-го жовтня 1917 р. в селі Дмитровичах, пов. Ярослав, Зах. Україна.

ПАНАХИДА відправиться в неділю, 12-го грудня 1976 р. о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні Литвина.

ПОХОРОН — в понеділок, 13-го грудня 1976 р. о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. при Сенфорд Авені, а опісля на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — АННА
донька — АННА
сестри:
АННА ХУДЗІК в Україні
МАРІЙКА МАРТІНІ в Україні
ЕВСТАХІЯ в Україні
КАТРЯ ГАДЗЕВИЧ з родиною
ЮЛІЯ ДЕМЧУК з донькою МАРІЙКОЮ
брат — ВОЛОДИМИР в Україні
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

З волі Всевишнього відійшов у Вічність, на 83-му році життя, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО

бл. п.

ВАСИЛЬ ЛЕЩИШИН

ур. в Жукові, пов. Бережани, Зах. Україна, б. учасник Визвольних Змагань.

ПАРАСТАС відбудеться в неділю, 12-го грудня ц. р. о год. 5-ій по пол. в похоронному заведенні Brennen, 858 N. 22nd Street, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 13-го грудня 1976 р. о год. 8-ій ранку з того ж похоронного заведення до Катедри Непорочного Зачаття ПДМ. Свята Літургія відправиться о год. 9-ій ранку, а опісля на цвинтар на Факс Чейс.

Горем прибиті:
дружина — ЕВДОКІЯ
син — ГРИГОРІЙ з дружиною МАРІЄЮ
дочка — КАТЕРИНА ГАВРИЛЮК з мужем ДМИТРОМ
внуки:
ЯРОСЛАВ ГАВРИЛЮК
ВОЛОДИМИР ЛЕЩИШИН
ІРЦЯ ЛЕЩИШИН
ДАРІЯ ГАВРИЛЮК

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Кузена
д-ра Леоніда Романовського
складаю 50.00 долярів на Українські Студії в Гарварді.
Чікаґо, 12. 7. 1976 Олена КОС

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього ЧОЛОВІКА

бл. п.

ВІТАЛІЯ ВОЛКОВА

буде відслужена

Заупокійна Літургія і Панахида

в суботу, 18-го грудня 1976 р.
о год. 9-ій рано
в Українській Православній Церкві
Св. Покрови
12-та вул. і Оклейн Авеню, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.
Прошу Приятелів і Знайомих прийти і помолитись за спокій душі Покійного.
А. ВОЛКОВ

Успіх молодого українця

Богдан Твердовський

В дні, 2-го червня ц. р. у Вест Пойнті, Н. И., відбулася градуація кадетів цієї славної військової Академії в Америці. Серед градуантів було приємно побачити українця — дружинника осередку СУМА ім. ген. хор. Т. Чупринки в Ню Йорку Богдана Твердовського — сина п-ва Марії й Миколи Твердовських. На це небуденне свято прибули родина Богдана, катехит школи св. Юра в Ню Йорку, отець чину Василіян — Христофор, сестри Василіянки: сестра Теодозія і сестра Варвара, голова осередку СУМА Корнель Василик з дружиною та ближчі приятелі, які на це свято були запрошені. Всі присутні пережили зворушливу хвилину, коли градуантам вручили дипломи, а в тому числі й нашому Богданові. Не можна забути того моменту, коли білі шапки летіли вгору, що надавало спеціяльного враження й емоцій тим, які спостерігали всю цю церемонію.

Богдан Твердовський народився в Ню Йорку. Він вступив до народної школи св. Юра в Ню Йорку, де виявився найкращим учнем серед хлопців. Відтак вчився в середній школі Рі джес, у якій одержав чотирилітнє безплатне навчання.

В тому ж часі батьки Богдана робили заходи, щоб їхній син дістався до військової Академії у Вест Пойнті. Мрія батьків і Богдана здійснилася, коли серед старих королівських касарень над рікою Гудсон опинився молодий юнак — Богдан. Не легко було видержати вимоги цієї Академії, бо на шляху до її закінчення не один кадет, не видержавши вимагань і дисципліни — резиґнував. Якраз молодий юнак Богдан належав до витривалих та фізично загартованих хлопців. Він ще, будучи малим юнаком СУМА, був учасником літніх виховно-відпочинкових таборів на оселі СУМА в Елленвіллі, Н. И., і там саме привикав до певних таборових вимог і невигод, а разом з тим набирав фізичної заправи, що в пізнішому віці це йому придалось. Будучи старшим юнаком СУМА, був Впорядником Юнацтва і вже тоді виявляв свої здібності, притягаючи юнаків до дисципліни і послуху, які вимагала молодеча. організація СУМА.

Будучи кадетом, в часі вакацій, Богдан, з рамени Головної Управи СУМА, влаштував в 1975 і 1976 роках однотижневі мандрівні табори, командантом яких був він сам. Ці табори були влаштовувані на взір військовий, й однотижневе життя і мандри з місця на місце не були легкими. Спали вони на полі і харчувалися самі, а зливні дощі та громовиці не спиняли їх від наміченої мети. Таборовики ще й тому переносили всі невигоди, бо мали зі собою команданта-військовика в особі Богдана Твердовського. Написані на сумівському прапорі клич „Бог і Україна" — були для нього святими словами і дороговказом, бо коли повертався він зі своєю групою із мандрівки, то в присутності очікуючих друзів та приятелів спільно відмовляли молитву, дякуючи Всевишньому, що допоміг їм щасливо повернутися до табору, місця їхнього осідку.

Тепер Богдан є в чинній службі в американській армії в ранзі другого ляйтенанта. Він у великій любові до своєї організації СУМА не вагався прибути з далекої віддалі і бути учасником 25-го Всеамериканського Здвигу СУМА, який відбувся на оселі СУМА в Елленвіллі, Н. И.

Українська спільнота, а разом і сумівська родина у вільному світі, можуть бути горді, що молодий українець закінчив військову Академію, з якої вийшли славні військові командири американської армії, як: МекАртур, Айзенгавер, Бредлі, Патен та інші.

Батьки Богдана Твердовського є членами 25-го Від. УНСоюзу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 18-го ГРУДНЯ 1976 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори Т-ва Чорноморська Січ 14 Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі. На порядку: звіти за минулий рік та вибір нової Управи на 1977. — В. Роговський, предс., М. П. Отрок, секр., З. Терлецький, кас.

НЕДІЛЯ, 19-го ГРУДНЯ 1976 р.

ВОТЕРВЛИТ, Н. И. Річні збори Б-ва св. о. Миколая 13 Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр. Клюбі. На порядку: вибір нової Управи на 1977 рік. Проситься членів прибути. Після зборів — перекуска. — Управа.

ВЕЧІР ПОЕЗІЇ І ПІСНІ

Ірвінгтон, Н.Дж. — Заходами Асоціяції Діячів Української Культури — Відділу Північного Ню Джерзі тут в неділю, 12-го грудня ц.р. о год. 5-й по полудні в Українському Народному Домі — 140 Проспект евеню, відбудеться вечір поезії і пісні, в якому візьмуть участь: Володимир Біляїв, Микола Щербак, Андрій Чировський і відновлений квартет „Каравана" під керівництвом Михайла Шкварка, при акомпаньяменті Христі Загаляк.